

ala yekûte

Hejmar: 30 Tirmeh - Tebax 1993 Biha: 3.- DM

Sayı: 30 Temmuz - Ağustos 1993

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

KUZAY KÜRDİSTAN'DA ULUSAL DEMOKRATİK CEPHEYE GİDERKEN GÖREV VE SORUMLULUKLARIMIZ

KÜRTLERE KARŞI "KUTSAL İTTİFAK"

Setxan DOZ

Son günlerin önemli gelişmelerinden birisi de İran, Türkiye ve Suriye arasındaki anti-Kürt işbirliğinin tazeleşmesidir. Her ne kadar Türk basını bu gelişmeyi sessizce geçirdiyse de, Ortadoğu'daki gelişmeler içerisinde önemli bir yere sahip olduğu tartışma götürmez. İşbirliği sonrasında meydana gelen pratik gelişmeler bunun daha rahat görülmesini sağladı. 7-8 Haziran'da İran'ın Başkenti Tahran'da bir araya gelen ve ortak kararlar alan Türkiye, İran ve Suriye Dışişleri Bakanları, bu kararları uygulamak için fazla beklemeyeceklerini gösterdiler. İran ve Türkiye'nin, Güney Kürdistan'daki ve İran sınırları içindeki Kürdistanlı güçlere karşı yürüttükleri ortak operasyon bunun kanıtıdır.

Sömürgecilerin yeni bir CENTO girişimi esas olarak Güney Kürdistan'daki Federe Devlet ilanından sonra gündeme geldi. İran, Suriye ve Türkiye, Güney Kürdistan Federe Devleti'nin ilanından sonra Irak'ın parçalanmasını engellemek, Kürt Devleti'ni boğmak, Kürtleri kendi "iç"lerinde de ezmek için, tarihi eskilere dayanan işbirliğini yeni girişimlerle güçlendirmek istedikleri.

Devamı Sf. 7'de

Ve nihayet halkımızın temel özlemi ve beklentisi olan tarihi gün yakalandı. Kuzey Kürdistanlı siyasi parti ve örgütler 18 Haziran 1993 tarihinde Ulusal Kurtuluş Cephesini kurmak amacıyla bir araya geldiler. KAWA, PKK, PŞK, YEKBUN, PRK (Rızgari) KDP, Hevgirtin, PîK, RNK-KÜK, TSK, KKP ve PRNK 18-20 Haziran tarihleri arasında yaptıkları ilk tarihi toplantıyla ulusal cepheyi kurmada inançlı ve kararlı olduklarını gösterdiler. Toplantı sonucunda kamuoyuna yapılan açıklamayla bunu açıkça dile getirdiler.

Selamlıyoruz, yürekten selamlıyoruz ve coşkuyla karşıyoruz bu tarihi adımı.

Evet, uzun tarihsel dönemden beri halkımız ve ulusal güçlerimiz arasında devam eden ve nerdeyse bir yazgı haline dönüşen bölünmüşlük ve parçalanmışlık durumumuza son veren ve verecek olan bu adım gerçekten büyük tarihi anlamda bir adım olacaktır.

Bu tarihi adımın büyük anlam ve önemi sadece geçmişten günümüze devam eden ve mücadelemizin temel bir zaafı olan, dağınık ve bölünmüşlük durumumuza son vermesi bakımından değil, dahası, bizzat bugün Kürdistan'da yükselen mücadelemiz ve bu mücadelemizin zaferi bakımından da hayati önemde bir adımdır.

Kısacası ulusal siyasal güçlerimiz tarafından atılan birlik adımları ve bunu bir cepheyle taçlandırma tutumları tarihimiz ve bugünkü mücadelemiz açısından açılan yeni bir sayfa olmuştur.

Ezilen halklar, bağımlı ve sömürge uluslar için cephe birliği, bağımsızlık ve özgürlüklerine varışta nasıl ki temel ve vazgeçilmez bir araçsa, bu; Kürtler için bir o kadar daha önem taşıyan ve mutlaka ulaşmaları gereken

temel bir gerçektir.

Bunun nedenleri üzerinde burada fazla durmayacağız. Ülke, tarih ve toplum gerçeğimizi az-çok bilen her yurtsever kişi ve örgüt bunun nedenleri konusunda ana hatlarıyla belli bir bilince ve anlayışa sahiptir. Birlik Kürdistan'daki mücadele açısından her zaman gerekliydi. Zaferin de en büyük teminatı ve gücüyü. Uzak ve yakın geçmişte, mücadelemiz içinde kuşkusuz ki birliğin önem ve anlamından bahseden, bu doğrultuda adımlar atan siyasi organizasyonlarımız olmuştur.

Ne var ki, bu yönde var olan anlayışlar geliştirilememiş ve atılan adımlar, mücadelenin gereklerine uygun tarzda bir türlü atılmamıştır. Bunda ve esas olarak geçmiş tarihimizi, sözkonusu ettiğimizde, nesnel koşulların geri ve olumsuz toplumsal yapımızın belirleyici olduğunu söylesek de, ama bu koşullara rağmen Kürdistan'da varolagelen siyasi parti, örgüt ve önderliklerin, siyasi öngörü noksanlıkları, anlayış kıtlıkları ve daha başka yetmezliklerin de rolü olmuştur.

Halkımız tarihin en eski halklarından ve ilk medeniyetin yaratıcıları arasında olmasına karşın, ama daha sonraki tarihsel süreçlerde kendisini bütünlüklü geliştirme fırsatını ve orta-

İÇİNDEKİLER

- *Yabancı Düşmanlığı ve Irkçılık Yayımlaşıyor* Sf. 11
- *Saldırganlık ve Kanlı Tarih Tamam mı, Devam mı?* Sf. 14
- *Azerbaycan'da Neler Oluyor* Sf. 17
- *Bir Mektup* Sf. 20
- *Somali Gerçeği* Sf. 24

minu bulamamıştır. Bölge ve dünyadaki gelişmeler, iç ve dış etmenler, özellikle ülkemizin yüzyıllar boyu sürekli işgal ve istilaya uğramış hali, toplumsal iç dinamiklerimizin tahrip olmasına neden olmuş, ileriye gidişimiz frenlenmiştir.

Modern çağda ve kapitalizmin şafağında, daha çok ta Batı-Avrupa'da halklar ve uluslar ekonomik, sosyal, siyasal ve bir bütün olarak toplumsal alanda devasa gelişmeler sağlarken, biz henüz bu çağın çok gerisinde dini bir kisveye bürünmüş feodal sömürgeciliğin pençesinde geri, ilkel ve köleci bir yaşamın girdabında debelenip durmaktaydık. Ve üstelik o tarihten çok daha önce, ülkesi ortadan parçalanmış bir halk durumundaydık. Bütün bunlar, din ve mezhep çelişkileriyle de bölünmüş, birbirine karşı hale getirilmiş bir halk gerçekliği-mizle yan yana ve iç içe gitmekteydi. Dünya halkları ve ulusları ileriye doğru gelişme gösterirken, biz ise tarihten silinme ve yok edilme tehlikesi ile karşı karşıyaydık. Sadece ayakta kalmak için yaşama savaşını vermektan başka da yol yoktu bizim için. Bu sürecin nasıl ve ne zamana kadar geldiği ve bunun halen köklü bir değişikliğe uğratılmadığı da görülüyor.

Emekleme, kan ve ter içinde de olsa bu halk özünü yitirmedi. Özellikle bu yüzyılın başından bölgesel, parçacı geri ve ilkel bir tarzda da olsa, ancak halkımız zincirleme olarak, sömürgecilerin dayatma ve yetketme politikasına karşı sürekli ulusal isyan hareketi içinde olmuştur. Kuzey parçasında, TC 1940'larda mücadeleyi bir bütün kırdıktan sonra, sömürgeci sistemini tüm kurum ve kuruluşlarıyla acımasızca egemen kılmış ve yaklaşık çeyrek asır bu parçamızda belli bir "sükünnet" ortamı hasıl olmuştur. Altmışların ortalarından özellikle 70'lerden sonra Kuzey Kürdistan'da mücadelemiz açısından yeni bir dönemin başladığını ve bu olumlu gelişmenin giderek boyutlanarak günümüze kadar vardığı aşikardır.

Bugün Kürdistan artık o eski Kürdistan değildir. Toplumumuz bütün yönleriyle büyük bir değişim içerisine girmiştir. Tarihsel olarak Kürtler ilk kez derinliğine ve genişliğine bu denli büyük bir ulusal uyanış ve özgürlük yürüyüşünün içine girmişlerdir. Bu gelişme tüm parçaları sarmalayıp, bütünlüklü bir yönde seyir göstermektedir.

Mücadelemizin ileriye doğru bu sürekliliğine karşın, ulusal güçlerimiz, özellikle Kuzey Kürdistan'daki ögeleri son döneme kadar nesnel duruma uygun davranma yeteneğini, yeterince ve esaslı bir tarzda gösteremediler. Kuzeyli güçler, bir cephe ya da bunun daha alt bileşeni olan çeşitli birlikler oluşturarak, sömürgeci güçlere karşı asgari ortak bir davranış çizgisinde mücadele etme tutumunu içine giremediler. Dahası, bu alanda karşıt tutumların yaşandığı da biliniyor.

Öte yandan mücadele ve nesnel gerçeklik birliği dayatıyordu. Bunun gerçekleşmemesi halinde sadece tek tek parti ve örgütler değil, daha çok ta (ki bunları birbirinden ayırmak da zordur) halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tümü zarar görmesi, ciddi olumsuz sonuçlarla karşı karşıya kalması kaçınılmaz olacaktı.

İşte böylesine kritik ve önemli bir aşamada hangi sebep ve sonuçlarla olursa olsun, birlik yönünde atılan adımlar ülkemizin ve halkımızın temel çıkarlarına, bu çıkarların aciliyetine tamamen uygundur.

Biz KAWA olarak kuruluşumuzdan beri halkımızın ve ulusal güçlerimizin birliğini, mücadelenin ve zaferin temel bir ögesi olarak gördük. Bu inanç doğrultusunda adımlar attık. Bazı eksikliklerimizle beraber, ama esas olarak dışımızdaki bir kısım ulusal güçlerimizin olumsuz sektör tutumlarından ötürü, öngördüğümüz ve arzu ettiğimiz birlik gerçekleşemedi.

Nesnel durum, mücadelemizin dayatması, bununla beraber tek tek parti ve örgütlerde ve genel ulusal güçler arasında gelişen birlik bilinci oldukça olumludur. Ulusal güçlerimiz, bu bilinç ve sorumluluk duygusuyla pratikte attığı adımlar, bu adımları cephe gerçeğine kadar götürme kararlılıkları son derece önemlidir.

Nasıl Bir Cephe

Cephenin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından taşıdığı büyük tarihi önemi ortaya koyduk. Bu tartışmasız kesin böyledir ve bütün yurtsever ulusal güçlerin üzerinde hemfikir oldukları bir noktadır.

Diğer yandan, "cephe kurulsun ama nasıl olursa olsun" biçiminde bir mantığa kuşkusuz ki sahip olunmaz. Böylesine bir anlayışa sahip olmadığımızı belirtelim. Cephenin tarihsel önemi, özellikle bunun vazgeçilmezliği, halkımızın birliği ve mücadelesi açısından, dolayısıyla bizim açımızdan da ne kadar elzem se; kurulacak cephenin niteliği, yani ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu yolunda temel bir araç olan cephenin politik muhtevası, perspektifi, bunun temel siyasal ilke ve amaçları da bir o kadar önemlidir, elzemdir.

Cepheden bahsederken açıklık ki bu, farklı toplumsal sınıf ve kesimler, bu temel üzerinde yükselen farklı politik parti ve örgütlerin ülke devrimi ve mücadelenin belli bir aşamasını kendilerine temel alarak, o anda mücadelenin esas olarak üzerinde yoğunlaşması ve yönelmesi gereken güç ya da güçlere karşı kendi aralarında ortak paydalarla gerçekleştirdikleri bir birliktir. Doğal ve anlaşılabilir ki, cephe birliğini kuran parti ve örgütler, karşılıklı taviz vermenin gerekliliğiyle, bilinciyile davranırlar. Bu nedenle cephe programında tek bir partinin veya sınıfın görüş ve düşüncelerini beklemek ya da aramak olası değildir. Bu cephe espirisinin mantığına terstir. Burada önemli olan, ülke devriminin içinde bulunduğu aşamaya uygun bir cephe birliği ve politikasının olup olmadığıdır.

Bugün Kürdistan'da cephe birliğine doğru giderken gözönünde bulunduramaz gereken durum budur. Bu açıdan soruna yaklaştığımızda Kürdistan'ın nesnel durumu ve mevcut statükoşu ortadadır. Bu da, Kürdistan'ın uluslararası sömürge statüsü altında olduğu gerçeğidir. Bu, sosyalistlerden bütün yurtsever güçlere kadar hemen herkesin üzerinde birleştiği görüştür. Bir başka anlatımla Kürdistan'da gündemde olan devrim ulusal demokratik devrimdir ve bu devrimin bugün ulusal yönünün ön

planda olduğu olgusudur. Kısacası, Kürdistan'da bugün egemen olan sömürgeci sistem ve onun temel unsurlarından askeri işgal ve savaşa karşı ulusal kurtuluşun ön planda olduğudur. Kürdistan'da mevcut durumda tüm gelişmeler ve çelişmeler üzerinde rol oynayan, onların giderek çözülmesinin yolunu açan, açabilen baş ya da acil çelişki; tüm yurtsever ulusal güçlerle sömürgeci güçler arasındaki çelişkidir. Bu çelişki ülke gerçekliğimizin, toplumsal yaşamımızın her alanında kendisini dayatmış, çözümlü acilen göndeme girmiş bir çelişkidir. Ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü ve tüm toplumsal gelişmemizin yolunun açılması bu çelişkinin devrimci tarzda çözümüne bağlıdır. Demokratik bir toplum kurma ve giderek sosyalizme evrilmemizin yolu da bundan geçer. Kuşkusuz ki ulusal mücadele ile demokratik mücadele iç içe olan ve birbirinden koparılamaz yanlardır. Ne var ki ulusal yönün bugün ön planda olduğu, demokratik yönün buna bağlı ve tabii bir şekilde ele alınmasının gerekliliği ortadadır.

Yukarıda yaptığımız kısa bir değerlendirilmeden çıkan sonuç şu ki, mevcut nesnel durum Kürdistan'da sömürgeci sisteme ya da en azından askeri işgal ve dayatılan sömürgeci savaşa karşı tavır alan, mücadele eden, etmek isteyen tüm güçlerle birlikte hareket etmenin, ve bunlarla bir cephe içinde yer almanın zorunluluğu açıktır. Öyleyse hiç bir darlığa ya da ideolojik katılığa girmeden, sömürgeci güçlerle işbirliği içine giren bir avuç hainin dışında, toplumun her kesimini, tüm yurtseverleri içine alan geniş bir birlik perspektifiyle ve topyekün bir direniş fikriyle hareket etmeliyiz. Açık ki, bu aşamada komünistinden dindarına, proleterinden yurtsever özellikler taşıyan kapitalist burjuva ve toprak ağalarına kadar uzanan sınıf ve kesimler bu cephe içinde yerlerini alacaklardır, almaları gerekir. Bu perspektifin gereği ve bilinciyile davrandığımız zaman gerek kısa vadeli, gerekse de uzun vadeli amaç ve hedeflerimizi ele almada ve pratikte yürüttüğümüz mücadelede önemli yanılgılara düşmekten kendimizi alıkoyabilir, emin adımlarla yürütebiliriz.

Belirtmeye gerek yok ki, böyle geniş bir yelpazede yer alan değişik sınıf, katman, siyasi parti ve örgütlerin oluşturmuş oldukları birlik içinde işlerin o kadar kolay gitmeyeceği de muhakkaktır. Ama mücadelenin kendisi zorlukların aşılması değil midir? Bugün zorluklarla dolu da olsa, ancak zorunlulukların dayattığı bir zorluğumuz değil midir bu? Geçmişin olumsuzluklarının köklü aşılması ve mücadelemizin zafere kavuşmasının en temel etmenlerinden birini yine burada aramak gerekmez mi? Bütün bunlar, özellikle ulusal kurtuluş mücadelemizin bu aşamasında tüm ulusal güçlerimizin, tek tek bireylerin oldukça sorumlu davranmalarını, önemli zorlukların olacağı bilinciyile hareket edip bunlar karşısında direngen, büyük fedakarlık ruhu, ve gerekli politik esneklik yeteneğiyle davranmalarını gerektiriyor. Günümüzde düşmanın dayattığı sömürgeci savaşı ve bunun bin bir hilesini göz önünde tuttuğumuzda siyasal uyanıklığı elde tutmamızın ve ulusal güçler arasında güven duygusunu geliştirip pekiş-

tirmemizin önemi daha bir artmaktadır.

Bu, bugün ulusal ve toplumsal gerçeğimizin önemli, ama mutlaka göz önünde bulunduramaz gereken bir yönü. Diğer yönü ise, politika ve politik mücadelede niyetlerle ya da var olan zorlukları gerekçe göstererek davranamayacağımızdır. Ulusal Kurtuluş mücadelesinde işçi ve emekçi sınıflar dediğimiz alt kesimlerden, ulusal burjuva dediğimiz üst kesimlere kadar tüm sınıf ve katmanların yer aldığı bir aşama olduğunu ifade etmiştik. Bugün sömürge Kürdistan'da işçi ve emekçi katmanların yanısıra güdük de olsa milli vasıflar taşıyan ve tutarsız da olsa ülkemizin bağımsızlığından yana tutum belirleyen, özgürlük ve demokrasiden bahs eden burjuva kesimlerin olduğunu da biliyoruz. Bu anlaşılırdır ve ulusal kurtuluş mücadelemizde bir yeri de vardır. Burjuva kesimler ya da bunlardan bazıları utangaç ta olsa bağımsızlık, özgürlük ve demokrasiden bahs etmeleri, ülke devrimine bu payalar biçmeleri iyi bir şeydir. Ne var ki, bu kesimlerin bağımsızlık, demokrasi ve özgürlükten ne anladıkları, bu kavramlara hangi oranda önem verdikleri ve soluklarının nereye kadar yettiği biliniyor. Sosyalist ve diğer devrimci güçlerin bunun bilinciyle davranmaları gerekiyor. Ulusal Kurtuluş mücadelemizi köklü ve bir devrim sorunu olarak gören, ulusal mücadeleyi tüm ulusun, özellikle bunun ana ve temel gövdesini oluşturan işçi, köylü ve tüm emekçilerin çıkarları yönünde çözümlenmesini esas alan siyasal güçler, evet sosyalist ve diğer devrimci güçler açısından bu böyledir. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz dönemde Ulusal Kurtuluş Cephesinin kuruluşuna doğru giderken, cephe içinde politik planda ve ulusal kurtuluş mücadelesini ele alırken bu durum gözlemlenerek davranılmalı, başlıca iki eğilim, devrimci yol ve reformist yol arasındaki farklılığın demokratik zeminde de olsa ama bu farklılığın kaçınılmaz kıldığı mücadelenin bilinciyle hareket etmeliyiz.

Cephe İktidar Perspektifine Sahip Olmalıdır

Genel bir kural ve anlayış olarak bilinir ki; cephe gelip geçici, kısa erimli ve acil talepler üzerine kurulan ve kurulması gereken bir birliğini ifadesi değildir, olmaz. Tam tersine eğer bugün Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Cephesinden bahsediyorsak ve gerçekten bunu öngörüyorsak, o takdirde Ulusal Kurtuluş Cephesi iktidar perspektifine mutlaka sahip olmalıdır. Cephe, siyasal iktidara varışın, onu ele geçişiğin temel bir aracı olarak kavranılmalıdır. Çok iyi bilinir ki her devrimin temel sorunu, siyasal iktidarı ele geçirme sorunudur. Mevcut durumda sömürge ve parçalanmış Kürdistan'da bağımsız, devrimci-demokratik bir iktidarı hedeflemeyen, bunu mücadelesinin odağına koymayan bir cephe, daha ilk başta esas perspektifinden ve amacından sapmış demektir. Yeri gelmişken, gündemdeki cephe açısından önem taşıyan ve tartışılan bazı kavramlar ya da hatalı eğilimler üzerinde durmayı yararlı görüyoruz.

Esasında bu konuda, Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarında uzun dönemden beri egemen olan ve halanda ağırlığını

sürdüren hatalı bir anlayış mevcuttur. Bunun da; bağımsızlığı esas itibarıyla dışlayan, otonomcu bir yapıyı öngören, en fazla federasyon perspektifinin ötesine geçmeyen bir yaklaşım olduğu biliniyor.

Söz konusu hatalı eğilimin Kuzey Kürdistan parçasında ağırlıklı olmasa da, ama ciddi etkisinden bahsetmek mümkün. Eğer bu eğilime karşı ciddi bir mücadele şimdiden verilmezse, giderek ağırlık kazanma durumu da olabilir. Kuzey Kürdistan'lı yurtsever güçler Cephe kurma çalışmalarına girdikleri şu günlerde, bu durum mutlaka dikkate alınarak davranılmalıdır. Biz hareket olarak buna önem veriyoruz ve Cephe kurma çalışmalarında temel bir yaklaşım olarak benimsiyoruz.

Bize göre bağımsızlıkçı bir çizgiyi öngörmek, iktidarı hedeflemekle ve devrimci bir seçeneği dayatmakla özdeş bir şeydir. Diğer bir anlatımla, bağımsızlıkçı bir çizgiyi izlememek; iktidar hedefinden ve devrimci seçenekten uzaklaşmayı, Kürdistan'ın sömürge statüsünün kaldırılmasını değil, bunun biraz terbiye edilmiş halinin benimsenmesi demektir.

Bu eğilimler bugün Kuzey parçasında daha geri. Örneğin kültürel haklar tarzında ileri sürüldüğü gibi, daha ileri ama aynı özde olan federasyon tarzında da ileri sürülmektedir. Mevcut durumda gerek kültürel haklar, gerekse de bunun daha geliştirilmiş biçimi olan federasyon önerileri bağımsızlıkçı çizgiden kopuk ve Kürt sorununun çözümünde temel bir yaklaşım olarak görüldüğü zaman; evet işte o zaman Kürdistan'da egemen olan, uluslar arası emperyalist güçler tarafından destek ve onay gören sömürge statüsünün dışına çıkmak ve onu askeri, siyasal, ekonomik ve kültürel olarak bütünlüklü bir tasfiyeye tabi tutmak mümkün olmayacaktır.

Bağımsızlıkçı bir çizgiden söz ederken, bunun Kürdistan'da, toplumumuzun öncelikle düşünsel planda bağımsızlıkçı bir yapıya, anlayışa ve kişiliğe kavuşması ve ruhsal yapı üzerinde tüm ülke çapında siyasal kurumlar başta gelmek üzere bütün bağımsız ulusal kurumlarımızın yaratılması demektir. Peki, sömürgeci rejimlerden koparılarak kültürel haklarla ya da kurulacak bir "federasyon"la yukarıda zikrettiğimiz tarzda özbenliğine ve kimliğine vakıf bir toplum ve onun bağımsız ulusal kurumlarını oluşturmak mümkün müdür? Buna olumlu yanıt vermek güç.

Kuzey Kürdistan parçasında bazı ulusal güçlerimiz ve dostlarımız; bağımsızlığı bugünden önermenin veya savunmanın henüz erken ve ileri bir istem olduğunu, bunu ancak geleceğin bir sorunu olarak görmek gerektiğini ileri sürüp, dolayısıyla böylesine anlayış ve yaklaşımları yersiz ve yanlış görmekte idirler.

Hangi gerekçelere dayanırsa dayansın böylesine politik yaklaşımların doğru olmayacağını belirtiyoruz. Bugün bağımsızlıkçı bir çizgiyi izlemek, erken bir istem olmadığı gibi, geleceğin bir sorunu olarak da görülmez, görülmemelidir. Tam tersine bağımsızlık istemi halkımızın güncel ve temel bir talebidir. Kürdistan'ın eski Kürdistan ve Kürt halkının da artık sömürgeci köleliği kabullenen bir halk olmadığını

görmeliyiz, görülmelidir. Tarihinde ilk kez Kürtler, özgürlük ve bağımsızlık özemlerine kavuşmaya bu denli yakınlaştılar. Ulusal bilinç ve toplumsal uyanış genişliğine ve derinliğine giderek yayılıyor. Bu, tek tek parçaları aşarak bir bütünselliğe doğru evrim gösteriyor. Kürdistan'ın nesnel durumu buyken, bunu esas almayarak politik tespit ve faaliyetlerimizi bu temel doğrultu üzerinde yapmamak büyük bir zaaf ve var olan nesnel durumu hakkıyla değerlendirmemek olur ki; bunun vebali de bugün önderlik rolünü oynayan, oynamak isteyen siyasal güçlerin omuzlarında olacaktır.

Eğer bugün Kürdistan'da toplumsal tarz olarak ilk devrim adımında sosyalizmi önerseydik, o zaman azami ve ileri hedefleri şimdiden göndeme almak gibi bir subjektivizme düşerdik ve yapılan eleştirilerin de haklılığı olurdu. Ne var ki, kimse bugün ilk devrim adımı olarak sosyalist toplumu öngörmüyor. Evet, kuracağımız burjuva özlü demokratik bir toplum ve iktidar kuşkusuz ki sosyalizme kapalı olmayacak, gelişmesi ve geleceği sosyalist toplum perspektifini dışlamayacak. Ama bugünden azami ve uzak vadeli amaçlarımız açısından böyle bir perspektife sahip olsak da, bunu şimdiden Kürdistan'da toplumsal tarz olarak öneremeyeceğimizin de bilincindeyiz. Bir ülke ve ulusun bağımsızlığı ise biraz daha farklı ve bu burjuva kapitalist sistem içinde de pekala elde edilebilir bir şeydir. Sosyalist güçlerin yanı sıra tutarlı demokrat ya da yurtsever güçlerde bağımsızlıkçı çizgiyi savunabilir ve bunun savaşımını verebilir. Bağımsızlığın en tutarlı savunucuları komünistler olsa da yine de bu böyledir. Demek ki bağımsızlığı bu gün Kürdistan'ın nesnel koşullarında savunmak zamansız ve ileri bir istem değildir. Tersine bu tamamen yerinde ve üzerinde ısrar edilecek hayati bir sorundur. Kısacası, bağımsız, özgür ve dünya insanlığı içinde yerini almış, olması gereken bir Kürdistan'ı biz ulus olarak, devrimci-demokrat güçler olarak kendimize fazla ve lüks olarak görmeyelim. Öncelikle bu ruh halini aşalım.

Diğer yandan federasyonun bağımsızlığı da içerdiği, bunu dışlamadığı tarzında görüşler de mevcuttur. Bu bir yönüyle doğru, diğer yönüyle de değildir. Hele bugünkü bölge ve dünya koşullarını dikkate aldığımızda esasen yanlıştır.

Federasyon üzerinde burada uzun boylu durmayacağız. Ancak yaratılan kavram kargaşasının giderilmesi, ya da içi boşaltılan kavramların anlam bulması yönünde yararlı olacağından bazı ana noktalara vurguda bulunacağız.

Federasyon, iki taraflı bir istem üzerinde gerçekleşen, daha doğrusu, iki halkın ya da ulusun özgür bir ortamda ve kendi iradeleriyle gerçekleştirmiş oldukları bir birliktir. Bunun özgür ve demokratik bir sistem ve yapı altında gerçekleşebileceğini altını çizerek vurgulayalım. Özgür ve demokratik bir ortamdan bahsederken kuşkusuz ki bundan anlaşılması gereken, T.C.'nin Kürdistan'da sömürgeci sisteminin tasfiye edilmesi, Kürdistan'da özgür irade ve demokratik yapının ortaya çıkması, ve Türkiye'de de yine mevcut gerici-faşist devlet yapısının yıkılması, bunun yerine en azından

demokratik bir toplum ve devlet yapısının oluşmasıdır. Açıktır ki, bu bir devrim sorunudur ve olmazsa olmaz koşuludur. Bu nedenle federasyondan bahsederken öncelikle gözönünde bulundurulması gereken durum budur. Bu bağlamda Kürdistan'ın sömürge yapısı, Türkiye ve bölgede mevcut rejimlerin varlığı sürdükçe, somut olarak federasyon ya da Konfederasyon çözümünü öne sürmek gerçekçi olmadığı gibi, hedef sapırcıdır da.

İkincisi, federasyondan bahsederken, kuşkusuz ki eşitçe özgür koşullarda Türkiye ve Kürdistan da iki cumhuriyetli bir yapının üst düzeyde ve merkezi planda bir birliği olarak anlaşılmalıdır. Yani burada iki ayrı yapı olsa da, ancak bu iki yapı iradesini birleştirdiğinden, bu karşılıklı ve merkezi düzeyde bağımlılığı getireceğinden, dolayısıyla burada tam bağımsızlıktan bahsetmek olası değildir. Kuşkusuz ki federasyonda tarafların ya da taraflardan birinin kendi özgür iradesiyle birlikten çıkma hakkı da vardır. Ne var ki bunun sanıldığı kadar kolay olmadığı da bilinmelidir. Geçmişte böylesine yapılanmalar içinde yer alan ulusların bugün ne durumla karşı karşıya kaldıklarını acı deneylerle görmekteyiz.

Bizim, halklar ve uluslar arasında duvar örme gibi bir düşüncemizin olamayacağı gibi, bundan gerçek birliğe karşı olduğumuz sanısı kesinlikle çıkmaz. Aksine genelde olduğu gibi, bölgemizde ve özel olarak da Türkiye ve Kürdistan halkı arasında, kardeşlik ve birlik fikrinin yerleşmesi, bunun maddi bir güce dönüşmesi taraftarıyız. Bu sosyalist yapımızın, internasyonalist değerlere bağlı olmamızın bir gereğidir ve bizim için bir ilke sorunudur. Uluslararası planda bu değerler ne kadar rencide edilip, içi boşaltılsa da, ya da uluslararası planda şöven milliyetçi dalgalanmalar revaç görse de yine de bu değerlere kesin bir inancımız vardır.

Bu işin genel geçer olan yanındır. Ama genel olanla özeli birbirine karıştırmak ta başka bir şeydir. Mevcut durumda federasyon önerisi de böyle bir şeydir. Elbette, bu çözüme de karşı olmayacağımızı söylüyor ve daha çok ta uzun erimli olarak bu soruna yaklaşacağımızı belirtiyoruz. Ama bağımsızlık olmadan gerçek bir federasyon birliğinin kurulamayacağını bilinciyile de davranacağız. Ayrıca bağımsızlık fikri Kürtler ve Kürdistan açısından üzerinde hassasiyetle durulması ve bilince çıkarılması gereken hayati bir husustur. Yüzyıllar boyu sömürgeci boyunduruk altında bağımsızlığın özlemine çeken ve bunu bir türlü tatmayan Kürtler için bu yeni bir güneş, yeniden doğuş demektir. O nedenle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bu görüş üzerinde ne kadar durursak ve ne kadar ısrarlı davranırsak, o kadar yerinde bir tutum olacaktır.

Bu itibarla bugünkü koşullarda somut olarak gündeme getirilen federasyon önerilerine karşı bağımsızlıkçı çizgiyi ön planda tutup, esas alacağız. Federasyon önerisini de aslında mevcut sömürgeci sistemin dışına çıkmayarak, reformist çözümün ötesine geçmeyen bir yol olduğunu söylemekten kaçınmayacağız.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şu ki; cephe programında bağımsızlık fikri ve perspektifi esas olmalıdır ve bur siyasi iktidar hedefiyle bütünleşmelidir. Kurulacak bağımsız demokratik iktidarın ve oluşturulacak toplumun temel unsuru ve ilkeleri, kısaca nasıl bir toplum ve iktidar öngördüğümüzdü, ana hatlarıyla programımızda yer vermeliyiz. Bağımsızlıkçı bir çizgi ve çözümlü esas alınırken, buna bağlı olarak diğer "çözümlere" hatta kısmi reformlara dahi kapalı olmadığımızı belirtmeliyiz. Ama nasıl olursa olsun, bütün çözümler karşısında halkımızın özgür iradesinin belirleyici olduğunu, söz ve kararın halka ait olduğu temel prensibiyle hareket etmeyi de unutmuyacağız. Halka dayanan, gücünü ondan aldığı ve demokrasi uyguladığını söyleyen bir siyasi parti ya da önderlik, bundan farklı bir anlayış ve yaklaşım içine giremez, girmesi de beklenemez.

Cephe Fonksiyoner Olmalı, Direnişçi ve Savaşçı Bir Haf İzlemelidir

Cephenin siyasi amaç ve hedeflerini doğru saptamak belirleyici bir yere sahiptir. Ancak belirlenen amaç ve hedeflere varmada, doğru yol ve yöntemleri seçmek, amaç ile araç arasında gerekli diyalektik bağı ve mantıksal bütünlüğü sağlamakta bir o kadar önemlidir. Hedef ve amaçlar ne kadar doğru olursa olsun, ama bunlara varışta doğru mücadele araç ve yöntemlere sahip olmazsa, o zaman öngörülen amaç ve hedeflere ulaşmak mümkün olmayacak ve giderek bunların yozlaşması da kaçınılmaz olacaktır.

Cephe kuruluşu ve yapısı içinde sanırız ki en önemli sorunlardan biri de bu olacaktır. Cephe, direnişçi savaşçı bir yolu mu izleyecek, yoksa barışçıl bir yolunu kendisine esas alacak? Bunlar önemli. Kuşkusuz ki burada silahlı, silahsız, barışçı ve savaşçı yol ve yöntemleri karşı karşıya koymak doğru değildir. Doğrusu ülke gerçeğine uygun meşru yol ve yöntemlerin tümüne baş vurmak, bunları birbirini tamamlayan bir anlayışla ele almak ve uygulamaktır. Mücadelede meşru yol ve yöntemlerin tümüne başvurulurken, ancak hangi yol ve yöntemin esas alınacağını da belirtmemiz gerekecektir. Bu da daha çok ülkenin nesnel durumu üzerinde belirlenecek bir şeydir. Bu alanda bize göre şu yol mu ya da bir başka yolun mu esasta geçerli olduğu tartışması artık gerilerde kalmış ve aşılmıştır. Kürdistan'ın Kuzey parçasında da T.C.'nin kurduğu sömürgeci sisteme karşı ve bu sistemi tüm kurum ve kuruluşlarıyla sökülüp atılmasında silahlı saavuşundan başka bir yol olmadığı da bugün bütün unsurlarıyla apaçık ortaya çıkmıştır. Daha tam bir ifadeyle, T.C. sömürgecilerinin dayatması sonucu kıyasıya süren bir savaş mevcuttur. Sömürgeci savaşa karşı, Kürdistan'da ulusal devrimci bir savaşa karşılık vermeden başka da bir seçenek yoktur. T.C.'nin Kürdistan'da sömürge politikası sürdükçe, mücadelenin bu karakterinde esaslı bir değişiklik olmayacaktır.

Demek ki, kurulacak cephe kendisini silahlı savaşımın içinde ve başında bulacaktır. Doğal ve kaçınılmaz olarak, bu böyle

olacaktır. Öyleyse Cephe silahlı savaşımı geliştirip, yönlendirmenin temel bir aracı olacaktır.

Hemen belirtelim ki, sözkonusu sorunun, bugün şu ya da bu örgütün sorunu olmaktan çıkmış, ulusal kurtuluş mücadelemizin genel bir sorunu haline gelmiş ve kendisini kabul ettirmiştir. Dolayısıyla, şu ya da bu nedenle sömürgeci savaşa karşı, ulusal devrimci savaşı geri çekmek isteyen, bunu zayıflatan veya buna kuşkular sokmaya çalışan eğilimlere karşı mücadele etmeliyiz. Ve cephe, silahlı savaşımı yürütmede rolünü mutlaka oynayan duruma getirilmelidir. Getirmeliyiz. Hatta silahlı mücadelede daha bir çeki düzen vererek eksikliklerinden arındırılmalı ve bunu ülke ve ülke dışında topyekün bir direnişle bütünleyerek yenilmez kılmalıyız. Bununla birlikte silahlı mücadeleyi, ordulaşmayı siyasi mücadelenin hizmetine sokarak, bunu ulusal kurtuluşumuzun temel bir ögesi ve güvencesi haline getirmeliyiz.

Bu durumda, bölgenin sömürgeci devletleri tarafından kaçınılmaz bir tarzda olduğu gibi, emperyalist ülkelerin bir dizi baskısıyla da karşı karşıya kalacağımız açıktır. Silahlı temelde zorunlu olarak başvurduğumuz, tamamen haklı ve meşru mücadelemiz bu güçer tarafından "terörizm" diye damgalanıp, tecrit etme politikasını da gütmektedirler. Ancak bir dizi zorluk pahasına ve silahlı temelde de olsa T.C.'ye karşı yürüttüğümüz mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu uluslararası planda en azından bazı güçlere, çeşitli kurum ve kuruluşlara kabul ettirebiliriz. Bu biraz da somutta yürüteceğimiz akılcı politikalara, esnek ve yaratıcı taktiklere bağlıdır.

Ateşkes taktiği seresinde, PKK'nın yanısıra, hemen hemen diğer tüm yurtsever ulusal güçlerimizin T.C.'ye siyasi çözümünü dayatma ve onu özellikle uluslararası planda zorlayıp tecrit etme tutumları bunun somut bir örneği olarak görülmelidir.

Kısacası, oluşturulacak cephe, mücadele yol ve yöntemlerinde öz olarak belirttiğimiz anlayışa ve mantık silsilesine sahip olmalıdır şeklinde düşünüyoruz. Silahlı mücadele, başvurulacak temel ve meşru bir yol olduğu programda yer verilmelidir. Yanısıra, siyasi çözüm yolunun açılması için barışçıl seçenek ve yöntemlere açık olduğumuz, bunu tercih ettiğimiz vurgulanmalı. Ama bu yolu tıkıyanın, buna olanak sağlamayanın T.C.'devletinin kendisi olduğunu söyleyerek ikiyüzlülüğünü sürekli teşhir etmeliyiz.

Cephe Demokratik Bir İşlerliğe ve Çalışma Tarzına Sahip Olmalıdır

Kürdistan sömürgeci faşist tahakküm ve zulüm altında her türlü demokrasi-den uzak bir yaşam tarzına mahkum edilmiştir. Sömürgeci sistem altında köleci yaşam tarzını halkımızı ve bir bütün olarak ulusumuzu en sıradan insani yaşam ve temel ulusal haklarından mahrum bırakmıştır. Bu, bugün yeriküre üzerinde rastlanan ilginç ve istisnai durumlardan biridir. Tarihsel uyanışın, özgürlük ve bağımsızlık yürüyüşünün derin sürecine ve bunun ileri atılması içine giren halkımız, kendisini ifade et-

mek ve kendi kaderi üzerinde söz sahibi olmak istiyor. Ne var ki bu özgürlük yürütüşümü katliamlarla, barbarca saldırılarla karşılık buluyor. Ülkemiz yakılıp, yıkılarak yaşanamaz duruma getirilmeye çalışılıyor. Bu vahim durum, sömürgeci barbarlığa karşı daha örgütlü ve topyekün bir birleşik direnişle karşılık vermemizi zorunlu kılıyor.

Hiç kuşku yok ki, halkımızın en direngen, mücadeleyi esasta yürüten ve yönlendiren kesimleri, örgütlü kesimleridir. Tabii ki bu sıradan bir örgütlülük değil, her şeyden önce siyasi örgüt ve önderliklerdir. İşte bu nedenle, düşman öncelikle ulusal kurtuluş mücadelemizin çekim gücü olan bu örgütlü yapıyı imha etmek istiyor. Kuzey Kürdistan parçasından siyasi örgüt ve partilerin yan yana gelmeleri ve bir cephe birliğine doğru gitmeleri, bu bakımdan oldukça anlamlı ve düşmanın bu kalles saldırılarına karşı tam da yerinde bir cevaptır. Bu adımlar, örgütlü mücadelemizin daha da gelişip güçleneceği anlamına gelmektedir.

Düşmanın her türlü demokrasiden uzak sömürgeci-faşist sistemine karşı, biz alternatif olarak gerçek demokratik bir toplum modelini sunmalıyız. Bu halk olarak, toplum olarak, siyasi parti ve örgütler olarak derinden benimsememiz ve içimize sindirmemiz gereken bir yaşam ögesi haline almalıdır.

Soruna bu yönüyle baktığımızda ve tarihsel geçmişimizi gözönünde tuttuğumuzda biraz da kaçınılmaz olarak, köklü bir demokrasi geleneğine sahip olmadığımızı söyleyebiliriz. Dahası, bir dizi nedenle geçmişten beri süregelen olumsuz bazı geleneklerin mücadelemiz üzerinde bıraktığı izler ve bu izlerin hala köklü bir tarzda aşmadığını da belirtebiliriz. Bunun en somut tezahürü geçmişte gerek tek tek parçalarda, gerekse de Kürdistan'ın genelinde ulusal güçler arasında gerçek dostluk, dayanışma, demokratik ilişki ve birlikçi bir politikanın olmayışı idi. Denilebilir ki ulusal mücadelemizin en büyük handikapı bu olmuştur.

Buna karşın, yeni bir dönem, yeni bir yaklaşım başlıyor. Ulusal güçler arasında dostluk, birlik ve demokratik ilişkilerimiz giderek geliştiğine tanık oluyoruz. Bunu Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz açısından hayati önemde bir adım diye ifade ettik. Bu gelişme yönüne sıkıca sarıldık ve sarılacağız. Örgüt olarak bize düşen sorumluluğu laikiyle yerine getirmeye çalışacağız. İstedik ki, ulusal güçler arasında birlik, dostluk ve demokratik yaklaşımların geliştiği bu koşullarda yine söz konusu güçler geçmişteki olumsuzlukların sağlıklı bir muhasebesini yapıp, bunlardan gerekli dersleri çıkarabilmeliydiler. Bu herşeyden önce doğru devrimci bir yöntem ve halkımıza karşı sorumluluğun gereği olarak bilinmelidir.

Şunu da hemen belirtelim ki, geçmişte ulusal güçler arasında yaşanan olumsuzluklar üzerinde ne tepinmek isteriz, ne de bunları en küçük politik malzeme vesilesi yapmak isteriz. Böyle bir yaklaşımımız kesinlikle sözkonusu değildir, olamaz. Ayrıca bunları birliğin önüne bir engel olarak koymayı düşünmediğimiz gibi, varsa böyle eğilimler, bunları benimsemediğimizi ve

karşı olduğumuzu da dile getiriyoruz.

Bizim üzerinde önemle durduğumuz husus; mücadelemizin geçmişin olumsuzluklarından köklü tarzda arınması, bundan alınan güçle, dinamizmle kurulacak birlikteliğin uzun vadeli ve sağlam olmasıdır. İşte sorunun özü budur.

Ama eksikliklerine rağmen bu yeni dönem yeni adımlar tüm halkımız ve bizim içinde belirleyici bir yere sahip olacaktır. O nedenle, ulusal güçler arasında ve kurulacak cephe içinde demokratik bir yapı ve işlerliğin egemen olmasını temel bir ilke ve anlayış olarak görüyoruz.

Bu hem bugün boyutlanan mücadelemizin başarısı ve zaferi bakımından, hem de kuracağımız iktidar ve yaratacağımız toplumun niteliği bakımından hayati derecede bir sorundur. Bugün halka dayanmayı, onun iradesini konuşturmayı, dışındaki farklı siyasi oluşumların varlığı ve mücadelesine tahammül etmeyi içine sindiremeyen ve onların farklılıklarıyla birlikte hareket edebilme yeteneğini gösteremeyen bir siyasi oluşum ve elbette ki böyle bir siyasi oluşumun yarın kuracağı iktidar ve oluşturacağı toplumun demokratikliğinden de kuşku duyulacaktır.

Neticede, kurulacak cephe, programında demokratik, "çok sesli" ve doğrudan katılımcı bir toplum projesine yer vermelidir. Daha bugünden koşulların elverdiği kadarıyla bu anlayış ışığında davranmalıdır. Kurulacak cephe bizzat bu temel anlayış ve işlerlik içinde çalışmalı, azımlık hakları alınacak bazı tedbirlerle güvence altına alınmalıdır. Yine bu anlayış ışığında, cephe birliği içinde yer alan tek parti ve örgütler, cephenin birliğini korumak, mücadelecilik yapısını geliştirip güçlendirmekle yükümlüdürler. Ancak her parti ve örgüt kendi özgünlüğünü ve farklılığını koruma, eleştiri yapma hakkına ve özgürlüğüne de sahip olmalıdır.

Bugünkü koşulları dikkate aldığımızda, cephenin ilk elden yukarıdan aşağıya demokratik merkezîyetçilik ilkesi temelinde örgütlenmesi kaçınılmaz ve anlaşılardır. Bu yapılırken dahi, halkın genel eğilim ve istemleri mutlaka gözönünde tutulmalı, halk iradesinin ortaya çıkması için en uygun yol ve yöntemler izlenerek bunun yanıtlanması, ya da buna en yakın bir yerde olmaya özen gösterilmelidir. Ama bunun geçici bir dönemi kapsadığı bilinciyle davranılmalıdır, davranmalıyız. Çünkü cephe, temel bir anlayış ve işlerlik olarak yukarıdan aşağıya değil, aşağıda yukarıya ve demokrasiyi esas alan bir yaklaşımınla örgütlenmesi gerekir, örgütlenir.

Bunun temel zemini de tüm ülke ve ulusal çapta toplumsal ve ulusal örgütlülüklerin yaratılmasıyla olanaklı olur.

Tüm toplumsal sınıf ve katmanların, işçi, köylü, esnaf, kadın, gençlik ve diğer tüm ulusal ve toplumsal kesimlerin örgütlülüğünün yaratılması, cephenin bu temel toplumsal zemin üzerine oturması, demokratik bir işlerlikle sözkonusu örgütlülüklerin geliştirilip güçlendirilmesi ve bunların ülke çapında koordinesi ve birliği sağlanarak, ulusal düzeyde ve en üst seviyede tüm ulusun sesi ve gücü haline getirilmesi; işte bunun, cephenin ana esprisini olarak be-

nimsenmesi.

Hiç şüphe yok ki, demokrasinin gerçek boyutuyla uygulanması ve halk iradesinin bir tüm olarak ortaya çıkması özgür bir ortam ve özgür bir Kürdistan'da ancak mümkün olacaktır. Diğer yandan bu böyledir diye, bu alanda şimdiden atılacak adımlara yan çizmekte kabul edilir bir durum olamaz. Önemli olan doğru bir anlayış, en zor koşullarda da uygulanabildiği kadarıyla uygulanabilmektir.

Cephe Parçacı Değil, Birleşik Ulusal Politika İzlemelidir

Esasında şu ana kadar ortaya koyduğumuz görüşlerle, Kuzey Kürdistan'da kurulacak cephenin diğer parçalarla ve oradaki ulusal güçlerle bütünsel bir politika gütmesi gerektiği de ortaya çıkıyor. Bağımsızlık sorunu üzerinde dururken, bunu parçacı bir yaklaşımdan çok, Kürdistanın tümü açısından ele almaya çalıştık. Zaten, bağımsız Kürdistan'ı birleşik Kürdistan anlayışından ayrı ve kopuk olarak ele almak biraz da güç bir olaydır. Bilindiği gibi, Bağımsız-Birleşik, Demokratik Kürdistan şiarı, örgüt olarak kuruluşumuzdan bu yana ileri sürdüğümüz temel stratejik bir şiarımızdır. (Bunun sosyalist perspektiften izole edilmiş tarzda kavranılmaması gerektiğini hatırlatalım) Kürdistan devrimi ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bugün bu temel belirleme doğrultusunda yol alması, bunun doğruluğu ve gerekliliğinin somut olarak görülmesi ve bu stratejik belirlemenin sadece tarafımızdan değil, diğer bazı yurtsever örgütlerimiz tarafından da savunulması sevindirici ve olumludur. Ama, özellikle diğer parçalarda belirgin olarak görüldüğü gibi, Kuzey parçasında da bu mantık ağırlıklı olmasa da, ama ciddiye alınacak düzeyde savunulduğunu da görmekteyiz. Kürdistan'da nesnel mücadele parçacı anlayışları pratikte aşmasına rağmen hala parçacı anlayışlarda diretme' ise mücadelemiz bakımından talihsizliktir.

Parçacı mantığın zararları sadece Kürdistan devriminin geleceği bakımından değil, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin bizzat bugünkü durumu üzerinde de oldukça olumsuz rol oynamaktadır. Bu mantık parçacı durumumuzu bir nevi meşru görmek ve mevcut statükonun devamını onaylamak demektir. Halbuki halkımızın temel çıkarı ve istemleri, mücadelenin bugünkü seviyesi mevcut statükonun korunmasını değil, bozulmasını gerekli kılmaktadır. Çeşitli nedenler ve uluslararası koşullar gerekçe gösterilerek bu konuda haklı bir zeminde olunamaz.

Diğer şeyleri bir tarafa bırakırsak salt parçalar arası mücadele birliğinin, dayanışma ve dostluk ilişkilerinin zayıflığının dahası, parçalardaki mücadelenin ve ulusal güçlerin karşı karşıya gelmesinin ana etmenlerinden biri, bu dar ve yetmez mantık olmuştur.

Hemen belirtelim ki bütün parçaları kapsayan birleşik bir politika gütmek, bunun her parçanın kendi özgünlüğündeki durumunu görmemek, dikkate almamak anlamına gelmez, gelmemelidir. Örneğin, bugün Kuzey Kürdistan parçasında cephe bir-

liğine giderken, unu diğer parçalarda varolan veya kurulabilecek cephe birlikliklerinin ne karşısına çıkarıyoruz, ne de onlardan kopuk olarak düşünüyoruz. Tam tersine, her parçada var olan ve gerçekleşecek cephelerin giderek kendi aralarında ve daha üst düzeyde birlikliklerini sağlayarak tüm ülke ve ulus boyutunda, birleşik bir cephe gerçeğine ulaşabiliriz. Bunun önünde belli bir zaman erimi ve önemli zorluklar olsa da, ama gerçekleşmesi mümkün olmayan bir durum olarak görmüyoruz. Ayrıca bunu uzak bir geleceğin sorunu olarak değil, günümüzün sorunu olarak da gördüğümüzden, şimdiden bu doğrultuda adımların atılmasını zorunlu görmekteyiz. Dolayısıyla Kuzey parçasında kuracağımız Cephe, programında diğer parçalarla birlik politikasını güttüğünre dair belirlemelere yer vermeli, tüm ulusal güçler arasında ortak çalışma, Birleşik Ulusal Kongre ya da konseyi bir perspektif olarak önüne koymalıdır.

Acil Taleplere İlişkin

Bir ülke devriminden ve ulusal kurtuluş mücadelesinden bahsederken, elbetteki, acil demokratik taleplerin, belirleyici önemi ve yeri olamaz. Bu gün ülke devrimimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize bu perspektifle yaklaşıyoruz. Cephe kuruluşuna ve bunun programının oluşturulmasına doğru giderken, bu yazıda ve şu ana kadar, bazı temel noktaların üzerinde durmamız bu nedenledir. Bunlar programımızın oluşumunda ve mücadelemizde ana ve belirleyici öğelerdir.

Diğer yandan, siyasal önderlikler, devrimsel gelişmeyi, köklü toplumsal alt üst oluşları temel siyasal hedefler olarak önüne koyarlarken ve mücadelelerini bu doğrultuda yürütürlerken, salt bunlarla sınırlı kalmazlar, kalmamaları gerekir. Güncel demokratik talepleri bu temel taleplere bağlı ve tabii bir şekilde ele almasını, bu bağlamda acil talepler içinde savaşım yürütmesini bilmelidirler. Her devrimde ve köklü ulusal kurtuluş savaşlarında acil istemler daima olmuştur ve zaman zaman acil istemler büyük toplumsal gelişme ve değişmelerin olmasında ilk tutuşturucu rol oynamışlardır. O nedenle acil talepler deyip, ağır bükmemeli ve hemen işin içinden çıkmamalıyız.

Bugün Kürdistan'da ve genel olarak baktığımızda acil talepleri esas olan, ulusal kurtuluş mücadelemize reformistçe yaklaşan ve bunu "Yeni Dünya Düzeni"ne entegre etmeye çalışan anlayışların ağırlıkta ve o nedenle tehlikeli boyutlarda olduğunu görüyoruz. Bunun için devrimci seçenekte ve sorunun köklü çözümünde ısrarlı davranıyoruz, bu bilinçle hareket ediyoruz. Bununla birlikte acil istemlere de özel bir önem ve yer veriyoruz. Sömürgeci faşist sistemin egemen olduğu, sömürgeci savaşım, katliamın ve yıkımların tüm hızıyla devam ettiği Kürdistan'da, demokrasinin kırıntısından dahi bahsedilemez. Halkımız en sıradan insanı ve temel yaşama hakkından mahrum bırakılarak, ve topyekün ulusal inkar ve imha savaşımı ile karşı karşıyadır. Bütün bunlar acil taleplerin önemini daha bir artırmaktadır. Mevcut durumda temel siyasal talepleri

ve devrimimizin temel araçlarını bir tarafa bırakmadan, Kuzey Kürdistan'da acil talepler noktasında T.C.'ye yüklenmek ve ona geri adım attırmak oldukça önem taşımaktadır. Bu mücadelenin soluklanması, bazı acil demokratik kazanımların elde edilerek daha ileri hedeflere hamle yapmamız bakımından da böyledir. Sözün özü, 70 yıllık T.C.'nin imha ve inkar politikası somut olarak aşılmaya ve iflas etmeye yüz tutmuştur. Bu politikanın uluslararası boyutta öyle güçlü desteklenecek bir tarafı da kalmamıştır. O nedenle tekrar vurguluyoruz, temel politikamızdan feragat etmeden, güncel durumu gözönünde tutarak acil talepler noktasında T.C.'ye karşı mücadelede özellikle yoğunlaşmalıyız. T.C.'nin Kürdistan'a dayattığı sömürgeci özel savaşı durdurması militaris ordusunu geri çekmesi böylece siyasi diyalog yolunun açılması, katliamların, toplu tutuklamaların, işkence ve sürgünlerin son bulması, özel cinayet şebekelerinin dağıtılması, Kürt ulusal kimliğinin tanınması ve bunun her düzeyde gereklerinin yerine getirilmesi gibi ve benzeri noktalarda T.C.'yi sıkıştırarak ve onu uluslararası planda da zorlayarak tecrit etmek ve onun yetmiş yıllık imha ve inkar politikasında iyi bir gedik açmak mümkündür. Yeter ki akılcı, çok yönlü ve usta politikalar geliştirebilmeye yeteneğine sahip olalım. İnaniyoruz ki, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve onun siyasi öğeleri bu olgunluğa ve yeteneğe ulaşmıştır.

Sosyalist Güçlerin Cephe İçinde Yeri ve Görevleri

Cephe içinde sosyalistlerden, tutarsız yurtseverlere ve dindar kesimlere kadar birden çok sınıf ve katmanları bunların siyasi temsilcilerini bağrında birleştirir, birleştirmesi gerekir. Fakat cephenin asıl itici gücünü oluşturan, işçi ve emekçi halk kitleleri, bu kesimlerin özellikle işçi sınıfının çıkarlarını temsil eden sosyalist güçler olacaktır. Bu nedenle cepheye sosyalistlere, özel ve daha ağır sorumlulukların düşeceği de açıktır. Sosyalist güçler sömürgecilere karşı hem tüm ulusu birleştirme ve ayağa kaldırma görevi ile, hem de bu genel ulusal mücadele içinde ve ulusal mücadelenin özünü, temelini oluşturan, işçi ve emekçi halk kitlelerinin çıkarlarını gözetlemekle ve ulusal sorunu bu kesimlerin çıkarları doğrultusunda çözümlenerek yükümlüdürler. Sosyalistler eğer bu rollerini oynamak istiyorlarsa öncelikle Kürdistan devrimi ve günümüzün UKM'de genel ve özel politikalarını doğru saptamaları, bu politikaların da ısrarlı ve ilkeli davranmaları, dahası bu politikalarını mücadelenin ateşi içinde maddi bir güce dönüştürmeleri gerekir. Sosyalistler açısından, politik planda bugün öne geçen ve ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde önem taşıyan ve yukarıda üzerinde durduğumuz bağımsızlık, demokrasi, siyasal iktidar perspektifi, silahlı direniş ve savaş çizgisi, Birleşik Kürdistan politikası, uluslar arası ilişkide enternasyonalizm ve sosyalist değerlere yaklaşım tarzı gibi sorunlar başı başına önem taşımaktadır. Özellikle bunlar ve benzeri sorunlarda sosyalist güçler, esasta tavizkar davranmamalıdır, aksine ısrarlı olmaları büyük önem

taşıyor. Unutulmamalı ki, geleceğin sosyalist Kürdistanı, bugün bu sorunların çözümü üzerinden gerçekleşecektir. Bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin ne kadar köklü ve tam bir şekilde gerçekleşirse, sosyalizme yakınlığımız bir o kadar olacaktır. Kuşkusuz ki bütün bunları, bir Çin setti gibi birbirinden ayırarak olanaklı değildir. Çünkü geleceğin sosyalist Kürdistanının nüveleri daha şimdiden mevcuttur.

Ama sosyalist güçler günün görevlerini yerine getirme yeteneğini göstermezlerse, geleceğin sosyalist Kürdistanını kurmada ne kadar ısrarlı ve başarılı olabilirler? Bunlar arasına eşit işareti konulmasa da bir bağının olduğunu da belirtmeliyiz.

Açıktır ki kuşkusuz bugün uluslararası koşullar, sosyalizmin tamamen aleyhindedir. Bunun biz Kürdistan'lı sosyalistler açısından daha büyük zorluklar yarattığı açıktır. Buna rağmen, sosyalizm bir bilim olarak, insanlık için en iyi, toplum ve sistem olarak ve insanlığın eninde sonunda, bu toplumsal sisteme evrim yapacağı bilincinde ve inancında isek, bunu bugünden geleceğin Kürdistanı için öngörmek ve sosyalizmin unsurlarını şimdiden geliştirmek ne bir ütopyadır, ne de toplumumuza oranla bir fantezidir. Bugün dünyanın en geri ve köleci yaşamına mahkum edilen, Kürtler ve Kürdistan, insanlığın bu en ileri değerlerine sahip olmaya layıktır. Bunu şimdiden söyleme cesaretini göstermeliyiz.

Yine de biz günümüzün görevlerine dönelim ve bu görevlerine sosyalistlerin sıkıca sarılmalarına gerektiğini vurgulayalım. Mevcut durumda Kürdistan'da Ulusal güçler içinde, kendisine sosyalizm diyen ve gerçekten sözüyle olduğu gibi, özüyle de böyle olan, güçlerin bir araya gelmelerinin tam da zamanıdır. Bu göreve kesinlikle sirt çevrilemez. Eğer ulusal kurtuluş mücadelemizin devrimci ve kararlı bir çizgide ilerlemesini ve zaferle taçlanmasını istiyorsak, sosyalist güçler bu mücadelede, mutlaka etkin rol oynamaları gerekir. O nedenle sosyalist güçler, öncelikle ülke içinde ve mücadele hattında güçlerini birleştirmeleri bir parti organizasyonu halinde sahnede yerlerini almaları tarihsel ve güncel bir görevdir.

Sosyalistlerin Kürdistan'da ve birfil cephe içerisinde nefeslerinin kesilmemesi ve seslerinin daha güçlü çıkmasını istiyorsak, tez elden atılması gereken adım budur. Biz KAWA olarak her halükarda kendi sorumluluklarımızın bilinciyle davranacağız. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ve zaferin en büyük teminatından biri olan cephe birliğimize doğru giderken, bu gelişmeyi yürekten selamladığımızı, bütün içtenliğimizle ve sorumluluklarımızın bilinciyle davranacağımızı tekrar ifade ederken, sosyalist güçlerin birliği yönünde de adım atmaya hazır olduğumuzu belirtiyoruz.

KÜRTLERE KARŞI "KUTSAL İTTİFAK"

Setxan DOZ

Baştarafı 1. sayfada

Daha alt düzeydeki toplantıları saymazsak, Dışişleri Bakanları düzeyinde 92 Kasım'ında Ankara'da, 93 Şubat'ında Şam'da ortak işbirliğine varmayı hedefleyen toplantılar düzenlendi. Her iki toplantıda da üç devlet; "Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması ve bir Kürt Devleti'nin kabul edilemeyeceği" konusunda görüş birliğine vardı. Ayrıca bu alanda aralarındaki işbirliğinin devam edeceği açıklandı.

Kürdistan'daki gelişmeler ve Körfez savaşının sonuçları sömürgeci planları geçersiz kılınca, onlar da CENTO ruhunu canlandırmak için yoğun bir diplomatik ve siyasi faaliyete başladılar. Eski ortakları Irak'ı kurtarmak için, Batı'nın kabul edebileceği formüller aranmaya başlandı. TC. Bağdat'taki eğilimini açtı. Hepsi birden "Kürt Devleti'ni kabul etmeyeceklerini" yüksek sesle ifade ettiler.

Bugünkü dünya konjoktürü ve Kürdistan'daki güç dengeleri, Federe Kürt Devleti'ni bir askeri işgalle ortadan kaldırmayı şimdilik olanaklı kılmıyor. Bunun yerine abluka ve ambargo, tehdit yolu seçildi. Ayrıca, gerilla kampları bahane edilerek askeri saldırılar da düzenlendi.

TC ve İran, 92 sonunda Kürdistanı Cephe ve PKK arasındaki çelişkilerin silahlı çatışmaya varması için ellerinden geleni yaptılar. Çatışma çıkınca, Kürtlerin iç çelişkileri ile boğulup gitmesi için İran ve Suriye Güney'e ambargo uyguladı ve ablukayı güçlendirdiler. TC ise hem Kuzey'de başdemedeği PKK'yi "iki ateş" arasına alıp ezmek istiyordu, hem de böylesi bir provokasyonla iyice zayıflayan Federe Kürt Devleti'nin sönüp gideceğini hesaplıyordu. Aynı dönemde Saddam sabotaj ve ambargoya, sınıra askeri güç yığarak devam ediyordu. Kürtler arasındaki çatışma düşmanlarının istediği ve beklediği sonucu doğurmamakla birlikte, ulusalcı güçlere önemli zararlar verdi.

Sömürgeciler ise gittikçe güçlenen Güney, Kuzey ve Doğu Kürdistan'daki ulusal güçlere karşı işbirliklerini devam ettirdiler. Tahran toplantısından önce İran ve Türkiye, sınırındaki valileri aracılığıyla "teröre karşı işbirliği" toplantıları yapıp, bu doğrultuda tutum aldılar. Sınır bölgelerinde ortak önlemler ve operasyonlar geliştirildi. Mayıs ayının son günlerinde 2 gün süren bir toplantı yapan Hakkari Valisi Cemalettin Sevinç ve İran'ın Urmiye Kenti Valisi Esedullah

Lütfata, "güvenlik ve sınır ticaretini kapsayan bir protokol" imzaladılar. Protokolün esası; "dağlarda ve vadilerde barınan terörist örgütlerin üzerine işbirliği yaparak gitmeliyiz" diye açıklandı. Hürriyet; 26 Mayıs 1993'e bakınız.

Bu toplantıdan kısa bir süre sonra 7-8 Haziran'da TC Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin, İran Dışişleri Bakanı Ali Ekber Velayeti ve Suriye Dışişleri Bakanı Faruk El Şara Tahran'da bir araya geldiler ve 9 maddelik bir protokol imzaladılar. Toplantıdan sonra işbirliklerinin devam edeceğini açıklayan taraflar, bir dahaki toplantıya kadar "güvenlik komitesi" aracılığıyla aralarındaki ilişkileri düzenleyeceklerini belirttiler.

Sömürgeci işbirliğinin basına yansıyan ortak yönü eski görüşlerinin, anti-Kürt tavırlarının devam edeceğini gösteriyordu. Üstünde anlaşmaya vardıkları ortak ilkeler, "Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, teröre karşı ortak tavır sergilenmesi"dir. Top-

lantıdan sonraki gelişmelerde bu yönde oldu. Son aylarda İran'ın Güney Kürdistan'daki İKDP kamplarına, TC'nin PKK'ye karşı yürüttüğü operasyon ve saldırıları birleştirdiler. Ortak saldırılar düzenlenmeye başlandı. İran sınırları içinde İKDP ve PKK'ya karşı her iki devlet ortak bir saldırı başlattı. Türk askeri kuvvetleri İran'ın içlerinde saldırılarına devam ettiler. Aynı zamanda TC bir kez daha Güney Kürdistan'a karşı askeri saldırı başlattı. Uçak, helikopter ve tanklarla desteklenmiş askeri birlikler sınırdan 10-15 kilometre içeri girerek operasyon ve saldırı düzenledi. Aynı günlerde İran'da Güney Kürdistan'a karşı saldırılarını ve bombalamalarını aralıksız devam ettirdi. Bu tür gelişmelerde formaliter ve diplomatik bir dille protesto eden yada kaygılarını bildiren Batılı ülkeler ise derin bir suskunluğa seçtiler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerine karşı girişilen bu ortak saldırıyı Hikmet Çetin; "İran, Suriye ve Türkiye'nin terörizmle münferit ve ortak mücadeleyi sürdürmedeki

kararlılığı" olarak ifade etti.

Kürdistan'ı paylaşan sömürgeci devletler arasındaki işbirliğini son saldırılarla sınırlı görmek büyük bir yanıltır. Ayrıca yapılan açıklamalarda gösteriyor, Kürtlere karşı soykırımcı ittifak devam edecek. Bugün Kuzey ve Doğu Kürdistan'daki mücadele hala daha gerilla aşamasındadır. Doğu ve Kuzey'deki mücadelenin daha ileri gidip, pratikte sonuca ulaşmaması için İran ve Türkiye ayrı ayrı ve birlikte barbarlık ve katliamda sınır tanımayan bir savaş yürütüyorlar. Ama sömürgecilerin uykularını kaçıran en önemli gelişme, Güney Kürdistan'da kurulan Federe Devlet'tir. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'ni saymazsak, son yüzyılda Kürtler ilk defa devletleşiyor. Federe Devlet'in önündeki büyük zorluklara, önderlik eden güçlerin hata ve yanlışlarına, siyasal çizgilerine rağmen giderek kurumlaştığı, ulusal ve uluslararası arenada kalıcılığa doğru gittiği söylenebilir. Bu açıdan ortak sömürgeci strateji -öteki parçaları da göz önüne almakla birlikte- Güney'deki Federe Devlet üzerinde yoğunlaşıyor. Ezmeyi başaramadıkları durumda, sınırlamak, gelişmesini engellemek, Irak içine hapsedmek istiyorlar. Kendi içlerindeki mücadeleyi ezmelelerinin yolu da bir yerde Güney'deki Federe Devlet'i ezmekten geçiyor. Zira, Kürt Federe Devleti öteki parçalardaki mücadeleye moral etki ve destek sunmakla kalmıyor, düşman denetiminden kurtarılmış Kürdistan'ın bu parçasında, Kuzey ve Doğu Kürdistanlı güçler askeri-siyasi güç bulunduyorlar. Sağlam bir cephe gerisi işlevini yerine getiriyor burası. Kürtler arasındaki cepheleşme faaliyeti de giderek Güney'e kayıyor. Nereden bakılırsa bakılsın Türkiye, İran, Suriye ve Irak, Kürt Federe Devleti'ni "çiban başı" ilan ediyor ve bu doğrultuda hareket ediyorlar.

TC'nin Dışişleri Bakanı Çetin'de bu durumu diplomatik bir dille ifade ediyor. "Amacımız, bölgedeki belirsizlikleri ortadan kaldırmak ve bir an önce durumun normalleşmesine katkıda bulunmaktır." (Özgür Gündem; 9 Haziran 1993)

Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ın resmi dilinde "belirsizlik" denildiğinde belirtilmek istenen Kürt Federe Devleti'nin ilanidir. Konudur. Onlar için Kürt halkının ayaklanmayla iktidarı eline geçirmesi, seçimleri yapıp meclisini kurması, daha sonra Federe Devleti ilan etmesi "kabul edilemez" ve "dış güçlerin oluşturduğu geçici bir durumdur." Burda ilginç olan Türkiye'de bazı güçlerin geliştirdiği teorilerin sömürgeci güçlerin tanımlamalarıyla çakışmasıdır.

Sömürgeci ittifakın diğer bir yönü ise, İranla ABD arasındaki gerginliği yumuşatmak, muhtemel bir çatışmayı engellemektir. Son dönemlerde İran ve ABD arasındaki gerginlik yeniden tırmanma gösteriyordu. Bu durumun çatışmaya varması ha-

linde, önemli bir peşmerge varlığına ve örgütlenmeye sahip olan Doğu Kürdistan'ın işgali kırması ihtimali vardı. Sömürgeci güçler daha çok da TC- böylesi bir sonucu kendileri açısından da çok tehlikeli görmekteler. Bu sonucu doğurmamak için ABD'nin isteklerinin tatmin edilerek gerginliği yumuşatmayı denediler. Belli bir başarı elde ettikleri de söylenebilir. Tahran toplantısının ertesinde NATO Bakanlar Toplantısı vardı. TC Dışişleri Bakanı burdan aldığı mesaj doğrultusunda faaliyetlerine başlarken, aynı günlerde İran Savunma Bakanı Ekber TURAN düzenlediği Basın Toplantısı'nda; "Körfez'deki ABD askeri varlığını bir tehdit olarak algılamadıklarını" ayrıca "kendilerinin de ABD için bir tehdit oluşturmadıklarını" belirtme ihtiyacını duyuyordu.

İlginçtir, böylesine açık ve net gelişmelere rağmen Aydınlık Gazetesi ve bazı çevreler sömürgeci güçler arasındaki işbirliğini; "Irak'a karşı üçlü ittifak" diye göstermek istemişlerdir. Gerçekte ise İran, Suriye ve Türkiye'nin ittifak koşullarından birisi; "Irak'ın toprak birliğini korumak, BM ambargosunu hafifletmek"tir. Buna sahip oldukları ortak çıkarlar ve Irak'ın parçalanması halinde Ortadoğu'da ortaya çıkacak güç dengelerinden dolayı, "Irak'ı yaşatmak"da" diyebiliriz.

Sömürgeci güçler arasındaki ittifakın amaçlarını kısaca şöyle ifade edebiliriz; Güney Kürdistan'daki Federe Devleti sınırlamak, yapabilirlerse ezmek ve Irak'ın toprak birliğini korumak. Doğu ve Kuzey Kürdistan'daki mücadeleyi işbirliği yaparak ezmek. İran ve Irak'ın ABD ile olan ilişkilerini yumuşatmak ve çözüm doğrultusunda adımlar atmak. Daha tam ifade ile ulusal kurtuluş mücadelesine karşı dışarda koşulları olgunlaştırmak, içerde -Kürdistan'da- topyekün bir saldırı başlatmaktır.

Kutsal İttifağın Tarihçesi;

Son 70 yılda her önemli Kürt mücadelesi, sömürgecileri ortak tavra itmiş ve elbirliği yapılarak mücadele boğulmuştur. 1925 Şeyh Sait Ayaklanması'nda, Fransa'nın mandası durumundaki Suriye ile ortak tavrı geliştirilmiş, Suriye sınırları içinden geçen demiryolu TC birliklerine kullanılarak mücadele ezilmiştir. 1926-30 Ağrı Ayaklanması'nda, İran ve Türkiye ortak tavrı takınmışlardır. İran, Ağrı bölgesinde kendi lehine yaptığı bazı sınır düzenlemeleri karşısında, isyancılara arkadan saldırmış, TC ile işbirliği yapmıştır. Ayrıca bu işbirliğine Sovyetler Birliği'de katılmıştır. Anti-Kürt işbirliği daha sonra da devam etmiştir. 2 Ekim 1935'de Türkiye, İran ve Irak Cenevre'de üçlü bir anlaşma imzaladılar. Bu anlaşmaya daha sonra Afganistan'da katıldı. İran ve Irak arasında var olan sınır sorunları halledilince 8 Temmuz 1937'de Tahran'daki Saadabad Sarayı'nda Türkiye, Irak ve İran SA-

ADABAT PAKTI'nı imzaladılar. Kürtlere karşı tam bir haçlılar ittifakına dönüşen bu sömürgeci birlik, aksine bir gelişme olmadığı müddetçe 5 yılda bir kendiliğinden uzuyordu. Pakt'ın 7.maddesi anti-Kürt niteliği çok açık olarak gösteriyor;

"Birbirlerine komşu olan bu devletlerden her biri, kendi siyasi sınırları içerisinde ya da hudutlarında vaki olabilecek ve merkezi otoriteye doğru yönetilmiş her türlü harekete ya da silahlı eşiya guruplarına karşı, emniyeti ve güvenliği sağlamak amacıyla, sınırdaki ya da o memleketin herhangi bir toprak bölümünde otoriteyi yeniden kurmak için, birlikte ve beraberce harekete geçeceklerdir." (Aktaran; Dr.Şivan, Kürt Milli Hareketleri ve Irak'ta Kürdistan İhtilali)

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketlerine karşı aktif bir işbirliğine dönüşen ve sürekliliği sağlanan Pakt, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir müddet önemini yitirmiş görünmüşse de, daha sonra ilişkiler yeniden canlanmış, 24 Şubat 1955'te BAĞDAT PAKTI ile sonuçlanmıştır. Pakt'a ABD ve İngiltere'de taraftı. 1958'in sonunda Pakt Konseyi'nin Ankara'ya taşınması kararlaştırıldı. Irak'ta meydana gelen darbeden sonra, 24 Mart 1959'da Irak Pakt'tan çekildi. Pakt'ın adı 21 Ağustos 1959 yılında Merkezi Antlaşma Örgütü -CENTO-ya çevrildi.

Tüm antlaşmaların ortak yönü bölge devletlerinin sınırlarının değiştirilemeyeceği ve yıkıcı unsurlara -Kürtler- karşı ortak tavır geliştirileceği şeklindeydi. Sömürgeciler tüm tarihleri boyunca Kürtlere karşı ittifaklarını korudular ve ortak tavrı geliştirdiler.

Bağdat Paktı'nın tarafları olarak Irak hariç 28 Temmuz 1958 tarihinde Londra'da bir araya gelen; İran, Türkiye, Pakistan ve İngiltere Başbakanları ile ABD Dışişleri Bakanı'nin ortak imzaladıkları deklarasyon, işbirliğini daha da ilerletti. Deklarasyonun 4. maddesinde bu durum açık olarak belirtiliyordu;

"24 Şubat 1955'de imzalanan Karşılıklı İşbirliği Antlaşması'nın 1. maddesi hükümlerine göre, taraflar güvenlik ve savunmaları için işbirliği yapacaklar ve bu işbirliğini yürürlüğe geçirmek için alınması gerekli tedbirler ayrı anlaşmalara konu teşkil edilecektir. Aynı şekilde ABD Hükümeti de dünya barışına olan ilgisi ve kongreden aldığı yetki uyarınca kendi güvenlik ve savunmaları yolunda deklarasyon yapan bu memleketlerle işbirliği tesis etmeyi ve bu işbirliğini yürürlüğe sokabilmek amacıyla yapılacak anlaşmalara derhal katılmayı taahhüt etmektedir." (İkili Anlaşmaların İçyüzü, S.1 Haydar Tunçkanat)

Ne varki anti-Kürt işbirliği anlaşmalarla sınırlı değildi. Sömürgeci devletler, Kürtlerin milli hareketleri karşısında hiç beklemeyen ortak tavrı almışlardır. Hatta, sadece ulusal hareketlere karşı değil, sınır ti-

careti, kaçakçılık ve göçebe aşiretlerin durumları karşısında da işbirliğine gitmişlerdir. Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ın sınırlardaki askeri yetkilileri, idari görevlileri -Vali, Kaymakam vs.- bu konularda tam yetkilidirler. Bu vesile ile sürekli kendi aralarında toplantılar düzenlemekte, ihtiyaç halinde istihbarat alış-verişi, ortak operasyon vs. düzenlemektedirler.

Anlaşma olmadan anti-Kürt işbirliği devletten-devlete de gelişmiştir. Örneğin; 1963'de Güney Kürdistan'daki mücadele kayda değer başarılar elde edince, Suriye büyük bir askeri birliğini Kürtlere karşı savaşa katılmak üzere Irak'ın yardımına yollamıştır.

Sömürgeciler arasındaki bazı işbirliği ve anlaşmalar ise, Kürtler açısından daha kanlı ve vahim sonuçlara yol açmıştır. Güney Kürdistan'da mücadele 70'li yıllarda hızla gelişti. Irak faşist yönetimi Sovyetler Birliği ve uydularının her türlü desteğini de arkasına almasına rağmen mücadeleyi durduramadı. Bunun üzerine sınırdan İran lehine yapılan bazı değişikliklerle Irak ve İran 6 Mart 1975 Cezayir Antlaşması'nı imzaladılar. İran kendisi üzerinden Kürtlere gelen yardımı kesti. Kürtlerin her türlü silah, yiyecek ve geçiş yolları kapatıldı. Irak yönetimi böylece Türkiye, İran, Suriye, ABD ve Sovyetlerin onayı ve desteğini alarak amansız bir saldırı başlattı, mücadele ağır kayıplar vererek yenilgiye uğradı. Türk sömürgecileri de her türlü yardımı Irak'a yaptı. Sınırları kapattı. "1975'de Saddamlı Cezayir Antlaşması'nı imzalayan İran Şah'ı, Iraklı Kürtlere yardımı kesince, Irak Kürt hareketi, tarihinin en büyük yenilgisini yaşadı. Barzani İran'a, pekçok peşmerge Türkiye'ye sığındı. Ancak bunlardan bir kısmı Profesör Sadi İrmak Hükümeti tarafından Irak'a geri verildi ve idam edildiler." (Murat Yetkin; Ateş Hattında Aktif Politika, S.152)

Benzer bir durum, üstelik kapsam ve nitelik yönünden daha büyük bir saldırı ve işbirliği, İran-Irak savaşının ateşkesle sonuçlanmasından sonra gündeme geldi. Savaş döneminde Güney'de ve Doğu'da Kürtler birçok alanı kurtardılar. Irak rejimi askeri kuvvetlerinin esasını İranla savaşa tuttuğu için Kürdistan'daki varlığını koruyamıyordu. Bu dönemde yüzlerce köyü boşaltmasına, yüzbinlere varan nüfusu Güney Irak'taki çöllerle sürmesine rağmen peşmerge mücadelesi gelişti, iktidara yaklaştı. Kurtarılmış alanlar genişledi. Irak önce TC ile "Sıcak Takip Anlaşması" imzaladı. Bunun sonucu olarak TC, Güney Kürdistan'a 1983'de, 1986'da ve 1987'de askeri saldırılarda bulundu. Daha sonra bu saldırıların, bombalamaların tüm hızıyla devam ettiği biliniyor. TC saldırıları ile hem Güney Kürdistanlı güçleri sınırlıyor, gelişmesini engellemeye çalışıyor, böylece kadim dostu Irak'a "zor" anında yardımda bulunuyordu, hem de -TC açısından esas yönü ise- Kuzey'de gerilla

mücadelesi veren PKK'ya karşıydı.

İran ve Irak aralarındaki savaşa son verdiklerinde, ikisinde ilk yönedikleri alan, Kürdistan oldu. Humeyni gerici Doğu Kürdistan'daki kurtarılmış alanlara ve şehirlere saldırılar düzenledi. Faşist BAAS rejimi ise Irak'ta belki de dünyanın son 40 yılda gördüğü en vahşi saldırıyı kimyasal silahlar kullanarak gerçekleştirdi. Yanlızca Halepçe'de 5000 insan yaşamını yitirdi. Binlercesi yaralandı, sakat kaldı. Kimyasal silahların oluşturduğu korku ve katliamın da etkisiyle mücadele bozguna uğradı. Yüzbinlerce Kürt, İran ve Türkiye'ye sığınmak üzere sınırlara yığıldı. TC, katliamın etkisinin artması, mücadelenin daha fazla darbe alması için ilk başlarda sınırları açmadı. Hatta sınırı geçen Kürtlerin önemli bölümünü Irak'a iade etti. İade edilenlerin sayısı 3 bini aşırıydı. Hiç şüphe yok ki büyük bölümü kurşuna dizildi, ya da çöllerde toplu çukurlara dolduruldu. İadenin "kanuni gerekçesi"de vardı; çünkü Türkiye, 1951 tarihli Mültecilerin Hukuki Durumu ile ilgili Cenevre Sözleşmesi'ne, 1967 yılında koyduğu bir çekince ile, isterse Doğu sınırından İran ve Irak'tan gelen mültecileri kabul etmeyebiliyordu. Ve öyle de yaptı. (Bkz. Erbil Tuşalp; Zehir Yüklü Bulutlar, S.14) Bu durum belki de dünyanın en trajik durumu idi. Kürtler kendi ülkelerinde mülteci dahi olamıyorlardı. Sömürgeciler arasındaki işbirliği kendini kimyasal silahların kullanılmasının tesbitinde de gösterdi. Türkiye'ye sığınmış mülteciler üzerinde BM'den bir heyetin inceleme yapması kabul edilmedi. Suç ortaklığının verdiği korkaklıkla büyük bir ikiyüzlülük sergileyen Türkiye, "kimyasal silah izine rastlanmadığı"nı açıkladı.

Anti-Kürt işbirliği dört sömürgeci devletle sınırlı değildir. Kürtlerin mücadelesiyle ya da sömürgeci ülkede meydana gelen siyasi değişikliklerle bir takım demokratik iyileşmeler gündeme geldiğinde, en büyük işgalci TC öteki ülkelerdeki Kürtler lehine değişiklikleri engellemek için uluslararası ittifaklarını devreye sokmuştur. İran ve Irak'ta Kürtlerin bazı başarılar elde etmesi durumunda Türkiye ABD'yi araya sokarak bu ülke rejimlerini kendi çizgisine çekmiştir. Şah'ın devrilmesinden sonra Humeyni rejiminin Kürtlere bazı haklar vereceği yönünde eğilimler oluşunca, TC bunu kabul edemeyeceğini İran'a iletmiş, İran'ı da kendi çizgisine çekmiştir. Bunu, Dışişleri Bakanı Turan Güneş'te kabul etmiştir. (Mahmut Baksı; Kürdistan Tarihinde Kamışlı Katliamı S.89)

Yukarıda bazı örneklerini verdiğimiz anti-Kürt işbirliği son 70 yılda aksatılmadan düzenli olarak devam ettirildi. Sömürgeciler kendi aralarındaki ilişkileri derinleştiği dönemde birbirlerine karşı mücadeleyi destekler görünmelerine rağmen, mücadele zafere doğru ilerlediğinde karşılıklı tavizler vere-

rek işbirliğini devam ettirdiler.

Son siyasi gelişmelerin de gösterdiği gibi anti-Kürt işbirliği devam edecek. İran, Irak, Suriye, Türkiye aralarındaki tarihsel, siyasi, dini, ekonomik ve coğrafik çelişkilere rağmen, Kürt sorununda ortak bir hat tutmuşlardır. Çünkü hepsinin baskı altında tuttuğu, köleleştirdiği bir Kürt sorunları var. Kürdistan'ın bir parçasındaki gelişme öteki parçaları da etkilemekte, ulusal uyanışa ve birliğe doğru gelişmelere yol açmaktadır. Örneğin; Güney Kürdistan'daki Federe Devlet siyasi olarak TC ve Suriye ile iyi ilişkiler geliştirmek istemesine ve bu yönde politik tutuma girmesine rağmen, sözkonusu devletlerin düşmanca tutumlarında ve anti-Kürt çizgilerinde bir değişiklik olmamıştır.

Türkiye, İran, Irak ve Suriye kendi aralarındaki işbirliğini müttefik ve dostlarını da kullanarak geliştirmek istemişlerdir. Irak, Arap dünyası ve Sovyetlerle olan ilişkisini bu yönde kullanmış, Kürtlere karşı mücadelesine ortak etmiştir. İran, Şah döneminde ABD ve İslam dünyası ile bu yönde ilişkiler geliştirmiştir. Türkiye'de NATO üyeliğini ve AET ile ilişkisini bu yönde kullanmış, emperyalistlerden miktarı ve niteliği büyük askeri-ekonomik yardım almıştır. Aynı ilişkisini İslam ülkeleri ile de devam ettirmiştir.

Sömürgeci devletler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerine karşı işbirliğine girmelerine rağmen, Kürtler düşmanları kadar siyasal öngörü ile davranıp kendi birliklerini yaratamamışlardır. Aksine, sömürgeciler geliştirdikleri ilişkilerle Kürtlerin birleşmelerine sürekli çelme takmışlardır. Son yıllarda Güney'de kurulan Kürdistan Cepheleri ile Doğu Kürdistanlı akımlarla girilen olumlu ilişkiler, Kuzeyli yurtsever güçler arasındaki yakınlaşma ve cephe çalışmaları olumlu gelişmelerdir. Ancak bunlar yeterli değildir. Her parçadaki ilişkiler cepheleşmeli, tüm Kürdistan çapında ortak ulusal irade yaratılmalıdır.

Diyalektikte her şey karşıtıyla birlikte düşünülür. Sömürgeciler, ortak karşıtları olan Kürtlere karşı birleşmekte ve bu yönde kurulumaktadırlar. Kürtler de sömürgecilerle karşı birleşmeli, ortak ulusal çıkarlar etrafında bir araya gelmelidirler. Bugün için Kürt toplumunun iç çelişkileri, işgalci güçlerle olan çelişkilerinden sonra gelmektedir. İç çelişkiler şiddete başvurulmadan, ideolojik ve siyasi mücadele ile, farklı örgütlenmeler gerçekleştirilerek varlıklarını koruyacaklardır.

Tarihinden ve düşmanından öğrenmesini bilmeyen bir halk, parçalanmaya ve köleliğe mahkumdur.

Haziran 1993

SİVAS KATLIAMININ SORUMLUSU T.C. DEVLETİDİR!

Her yönüyle açmazları derinleşen sömürgeci T.C. devleti, saldırı ve katliamlarına yenilerini eklemeye devam ediyor. En son 2 Temmuz'da Sivas'ta 36 kişinin ölümü ve yüzlerce yaralının sorumluluğu ve suçu da T.C.'ye aittir. Sömürgeci devlet, bu katliamı çok önceden planlayıp, geride kalan birkaç gün içinde devreye sokarak halka karşı koyu ırkçı-katliamcı yüzünü bir kez daha ortaya koymuştur.

T.C.'nin bu denli gözü dönmüş hunharca cinayetler işlediğine Türkiye ve Kürdistan halkı, bütün dünya halkları tanıktır. T.C.'nin varlığının kan ve vahşet üzerine kurulu oluşu açıkça ortadadır. Osmanlı'dan aldığı barbar ruh hali ile sürekli bir şekilde halklara karşı olan düşmanlığını en insanlık dışı uygulamalarla bugüne kadar sürdürmüştür. Atalarının intikamcı ve ortaçağ zihniyetini, kendinden olmayan herkese karşı uygulamakla da bu devlet ne denli insanlık düşmanı olduğunu fazlasıyla kanıtlamaktadır. Osmanlı padişahlarının azınlıklara karşı uyguladıkları barbarlığı, T.C. Türkiye'de hem de günümüzde sürdürmektedir. Çorum, Maraş ve Sivas'da mezhep kışkırtmalarını bizzat gündeme sokarak, yüzlerce insanın ölümüne neden olan T.C. şimdi yine aynı kılıf altında insanlarımızı toplu katliamlardan geçiriyor.

Kürdistan'da gittikçe kaybeden, halkımızın topyekün direnişi karşısında artık tutunamayan T.C.'nin böyle bir katliama hazırladığı bilinmekteydi. Ülkemizin bütün yerleşim birimlerinde terör estiren, katliam yapan, halkı göçe zorlayan, köyleri boşaltan, dağları, ormanları ve köyleri bombalayan T.C.'nin bu barbarlıklarını gizlemek ve yansıra çöküşünü kamuoyu nezdinde saklayabilmek amacıyla taşıyan Sivas katliamı da onu varolan çıkmazlarından kurtarmaya yetmemiştir. Bunun içindir ki daha çok pervasızlaşmakta, halklar arasında çatışmalar yaratabilmek için provokasyonlar çıkartmakta, mezhep ayrılıklarını körüklemekte ve toplumu bir kaos ortamına çekmeye çalışmaktadır.

Sivas gibi bir bölgede bu katliamın gerçekleşmiş olması, dikkat çekicidir. Bütün kışkırtma ve provokasyonlara rağmen, Kürdistan'da artık mezhep çatışmalarının tutmadığını gören ve anlayan T.C.'nin tam da bu sınır bölgesinde yeniden mezhep çatışmaları yaratmaya koyulması boşuna değildir. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne mezhep çatışmalarını koymaya soyunan devletin, özgürlük mücadelemizi bu amaçla arka plana atıp, toplumun ilgisini başka yönlere çekerek Kürdistan'da katliamlarını sakın! bir ortamda sürdürmeyi ve yansıra mezhepsel çatışmaları ülkemize taşıyarak, bu fırsatta, birleşen halkımızı bölmeyi amaçladığı bütün çıplaklığıyla ortadadır. Bu amaçlarının sonuçsuz kaldığını görmesine rağmen, T.C.'nin halklarımızı bölme ve bu temelde yoketme hevesinin son bulmadığı bilinmektedir.

Türkiye'de ilerici, devrimci kesime karşı en koyu faşist yöntemlerle saldıran, en ufak bir direnişi terörle bastıran T.C. mezhepsel ayrılıkları körükleyerek, mücadelenin yükselmesinin önüne barikatlar dikmeyi hedeflemektedir.

Sömürgeci T.C.'nin çok yönlü bir amaç içeren Sivas katliamı, aynı zamanda Alevilere yönelik demogojisini açığa vurmuş, bu devletin Alevilerin düşmanı olduğu gerçeğini su yüzüne çıkartmıştır. Rejimin başında bulunanlar yaptıkları açıklama ve davranışlarıyla Alevilerin dostu olmadıklarını, aksine Alevilere karşı gerici-faşist çeteleri de kullanarak düşman olduklarını kanıtlamışlardır. Bu olayda da ortaya çıkmıştır ki, kimi Alevi çevrelerin devlete alet olmaları, devletin kendilerine daha çok kan ve gözyaşı dışında bir şey vermeyeceğini göstermiştir. Alevilerin T.C.'ne alet olmamaları, bizzat T.C.'ne karşı mücadele cephesine katılmaları onların kurtuluşları açısından da biricik yoldur. Alevi kitlelerin ülkemizde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesiyle kaynaşmaları, T.C.'nin ortaçağ barbarlıklarına karşı KUKM içinde yerlerini almaları artık yakıcı hale gelmiştir.

İrkçi-şöven T.C., Sivas katliamı karşısında takındığı tavırla ne denli ikiyüzlü ve sahtekar olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Kürdistan'da her gün onlarca köylüyü kurşuna dizip öldüren T.C.'nin ülkemizde gerçekleştirdiği katliamlar karşısında takındığı tavrı Sivas olayları sırasında da sürdürmüştür. Güpegündüz saatlerce süren vahşi saldırı karşısında, yalnızca saldırganları izlemekle yetinen ve yüzlerce insanla birlikte ateşe verilen oteli seyretmeye koyulan devletin, bizzat katliamın gerçekleşmesinde an be an sorumlu olduğu fazlasıyla kanıtlanmış durumdadır. Olaylar sonucunda devlet saldırganları aklamaya koyulmuş, katliamı kınayanları da gözaltına alarak kimden yana olduğunu sergilemiştir. Ama aynı T.C. Almanya'nın Solingen kentinde beş Türk'ün naziler tarafından yakılarak öldürülmesi karşısında topyekün saldırıya geçmiş, günlerce süren bir tepki içerisinde girmiş, tam bir şöven kampanyaya başlamıştır.

Artık bir tıkanma ve yokolma sürecine giren T.C.'nin başvurduğu bütün araçlarda T.C.'i kurtarmaya yetmemektedir. Dolayısıyla sömürgeci T.C.'nin çöküşünü hızlandırmak, Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini zafere taşımak, onu her yönüyle desteklemek, güç vermek, cephe birliği yönünde atılan adımla pekiştirmek büyük önem taşıyor. Bu göreve sıkı sıkıya sarılmanın zamanıdır. Türkiye ve Kürdistan halkı devrimci demokratik güçleri arasındaki gerçek birliği güçlendirmeye koyulmak, yaratılan düşmanlığı bozmak ve bunun için günün görevlerine daha sıkı sarılmak büyük bir önem arz ediyor.

- * Kahrolsun Barbar Sömürgeci T.C.!
- * Yaşasın Halkımızın Özgürlük ve Bağımsızlık Mücadelesi!
- * Yaşasın Halkların Kardeşliği!

KAWA
Basın Bürosu
6 Temmuz 1993

YABANCI DÜŞMANLIĞI VE IRKÇILIK YAYGINLAŞIYOR

H. BAVO

İrkçiliğe karşı mücadele, halkların özgürlüklerine kavuşma mücadelesi ile direkt bağlantılı ele alınmalıdır. İnsanın insanca yaşayabildiği, her türden baskının, horlanmanın ve sömürünün olmadığı bir dünya için mücadele edildiği oranda ırkçılıkla mücadelede başarıya ulaşılabilir. Bunun için görev; halkların özgürlük mücadelelerini yükseltmeleri şeklinde ele alınmalıdır. Kimi demokratik iyileştirme programları faşizmden-ırkçılıktan kurtulabilmek için yeterli olmayacaktır.

Başta Avrupa olmak üzere, dünyanın her tarafında yabancı düşmanı ve ırkçı saldırılar giderek yayılıyor. Faşist hareket kendini daha çok gündeme getirmeye, kamuoyunu ırkçı saldırı ve ortamla meşgul etmeye çabalyor. Avrupa'nın yine eski günlerine döneceği mesajları verilmek isteniyor. Yaşlı kıtada devlet politikaları da faşist hareketi cesaretlendiriyor. İrkçılar mevcut devlet politikalarından aldıkları cesaretle sağa-sola terörist saldırılarını yoğunlaştırıyor. Hemen her gün yabancılara, ilericilere karşı çeşitli saldırılar kaydediliyor. Yine devlet parlamenterleri ve politikacılar yabancılara sürekli tartışma konusu yaparak, ırkçıların katliam ve vahşetlerini arttırmalarına zemin hazırlamaya devam ediyor. Bir yandan insan hakları savunucusu kesilen demokratik yapılanmaya sahip olduklarını iddia eden bu "uygar" ülkeler, diğer taraftan bizzat ülkelerinde faşist hareketin gelişmesi, devlet mekanizmasının faşistleştirilmesi için ne büyük gayretler içine girdikleri de bilinmektedir. Yabancılara karşı en gerici yasaları bu "uygar" devletler çıkarmaktadır. Yabancılara en sıradan insani haklarını tanımayan, üstelik ülkelerinden kitlesel olarak kovan yine bu demokratik ülkelerdir. Ülkelerinde nazizmin gelişmesini teşvik edenler yine adı geçen devletlerdir.

Kapitalist kriz emperyalizmin böyle bir yöne kanalizasyonu giderek olgunlaştıracaktır. Kriz derinleştikçe burjuvazinin faşist yöntemlere başvurma kaçınılmazdır. Zaten bugünden faşist hareketi büyütüp-beslemesinin nedenleri de bu gerçeklikte yatmaktadır. Avrupa çapında ciddi bir ekonomik krizin belirtilerinin giderek gelişmekte olduğu yeterince açıktır. Son birkaç yıllık gelişmeler, burjuvazinin yeni pazarlar ele geçirme ya da en azından pazarlık gücünü artırma ve dünya siyasetinde güçlü olabilme arzusu ile girdiği -başlattığı- bu yeni yolda; faturayı öncelikle yabancılara olmak üzere, işçi ve emekçilere çıkaracağını yeterince açık olduğu bilinmektedir.

Tek başına içte gerici yasalar çıkarmak, ırkçılığı geliştirmekle yetinilmeyeceği geçmiş tarihlerinden

iyi bilinmektedir. Eğer bugün hala bir dizi anti-demokratik kurullarla idare edilmeye devam ediliyorsa, gerici yasalar bizzat devlet politikası olarak savunuluyor ve geçmişin pek çok ırkçı ve faşisti hala hatırı sayılır kişilikler olarak adlandırılıyor ve benimseniyorsa, kendilerine benzeyenlerin destek ve onayını alıyorlarsa, böylesine çağdışı, barbar ve ırkçı bir düzenlerini savunabilmek için başka bölgelerde de benzerlerini yaratmada, var olanlarını güçlendirmede ne denli aktif bir rol aldıklarını da görmek gerekiyor. Emperyalist burjuvazinin çok amaçlı hedeflerinde başarılı olması için, içte ve dışta faşizmi tehdit olarak sürekli hazır tutması, tehlikenin büyüklüğü hakkında yeterince bilgi veriyor.

Mevcut saldırıları, kimi faşist grupların kendi başlarına rastgele düzenledikleri olaylar biçiminde değerlendirmek olanaklı değildir. Yabancılara düşman olan ırkçı grupların başından beri bu saldırılarını mevcut ortamdan güç ve cesaret alarak yaptıkları, olayların dışında gibi gözüken politikacılar tarafından yönlendirildikleri, devletin bizzat saldırıların artmasına önayak olduğu artık tartışma götürmez bir gerçektir. Bu durum yalnızca Almanya'da değil, Fransa, İtalya, İngiltere, Amerika, Güney Afrika ve başka bir dizi ülkede de aynı benzerliklerle devam etmektedir.

* * *

Yıllarca faşizmin çizmeleri altında yaşamış, milyonlarca insanın en barbar metodlarla ölümüne tanık olmuş yaşlı kıtanın hemen her tarafında faşist hareket gün geçtikçe daha çok boy veriyor. Günümüzde de ırkçı ve faşist hareket yalnızca terörist saldırılara başvurmakla yetinmiyor, yanı sıra mevcut devlet yasalarının da yardımıyla yasal-legal düzlemde de faaliyet sürdürmeyi tercih ediyor. Bugün pek çok ülkede parlamentolarda faşist-ırkçı partiler yer almakta, devlet imkanlarıyla ırkçı propoganda ve örgütlenme faaliyeti sürdürmektedirler.

Almanya'da bir dizi faşist parti ve grup faaliyetlerini açıktan sürdürmektedir.

Milletvekilleri, belediye başkanları, hakimler vb. düzeyinde yığınla faşist parti elemanları bulunmaktadır ve bunlar yasal olarak faşist propogandaya devam etmektedirler. Yine İtalya'da aynı durum devam etmektedir. İtalya'nın Kuzey'inde oldukça gücü bulunan Kuzey Birliği, ülkenin nisbeten yoksul olan Güney'ine karşı açık faşist-ırkçı içerikli propoganda yapabilmekte, seçimlerde önemli başarılar kazanabilmektedir. Keza Fransa benzer durumu yaşamaktadır. Bir yandan yabancılara karşı devlet daha gerici, yarı-faşist yasa ve uygulamaları gündeme getirirken, beri taraftan azılı faşist Le Pen'in partisi faaliyetlerini aralıksız sürdürmektedir.

Yukarıdaki tabloya eklenebilecek bir dizi ülke bulunmaktadır. Polonya, Rusya, Danimarka, İngiltere vb. ülkelerde durum aynıdır. İrili ufaklı bir dizi faşist-ırkçı grup mevcuttur ve adı geçen ülkelerde yabancılara karşı saldırılar giderek artmaktadır.

İrkçi hareketin yaygınlık göstermesinin nedenle-

men hergün yabancılara karşı pekçok saldırı, taciz, vahşet ve kundaklama olayları yaşanıyor. Özellikle Sinti-Roma'lara karşı hem Alman devleti ve hemde Alman faşist grupları vahşice saldırılarda bulunuyorlar. Yine bizzat kendilerinin kışkırtmasıyla tutuşan Yugoslavya'daki haksız ve pis savaşta canlarını kurtarıp Almanya'ya gelmiş olanlara Alman Devleti her tür rahatsız edici ortamı yaratmakta, faşistleri bunların üzerine de saldırtmaktadır. Almanya'da bulunan; Türkiyeli, Kürdistanlı, Filistinli, Perulu, Yunanistanlı, Sri Lankalı gibi yabancılar üzerindeki baskılar alabildiğince yoğun olarak sürüyor. Yabancılar konutlarında topluca ateşe veriliyor. Sokakta dövülüyor, fabrikada, okulda her tarafta horlanıyor, küçümseiyor. Alman Devleti yabancılara problem gördüğü için, sorunların kaynağı olarak topluma yabancılara gösterdiği için, yabancılar aleyhine habire yeni yasalar çıkarıp, yabancılara hedef tahtası gösterdiği için, toplumda yabancı düşmanlığını geliştirdiği için, bütün saldırıların asıl sorumlusunun Alman Devleti olduğu apaçık ortadadır.

rinden biri de, mevcut faşist gruplar arasında belli bir dayanışmanın-koordinasyonun bulunmasıdır. Başta Avrupa Parlemantosunu olmak üzere, çeşitli düzeylerde aralarında ilişkiler mevcuttur. Geçtiğimiz günlerde faşist hareketin Yunanistan'da toplanması ve bu tür toplantıların sıklıkla gerçekleşmesi de işin bir diğer yönü... Ki, tek tek ülkelerdeki ırkçı gruplar birbirlerini korumakta ve kollamaktadırlar. Almanya'dakilerin Amerikan faşistleriyle, Litvanya, Polonya, İngiltere faşistleriyle kurdukları ilişkiler biliniyor. Yine Alman faşistlerinin Türk faşistleriyle girdikleri ilişki belgelidir. Bizzat geliştirdiği-kurduğu ilişkiler bütün boyutlarıyla ortadadır.

* * *

Yabancılara yönelik saldırılarda Almanya başı çeker. En çok olayların cereyan ettiği ülke Almanya. He-

Geçtiğimiz günlerde Almanya'nın Solingen kentinde Türkiyeli bir ailenin kaldığı ev geceyarısı ateşe verilerek beş kişinin ölümü ve birkaçının da yaralanmasıyla sonuçlanan ırkçı saldırıdan sonra, kamuoyunda çok yönlü tepkiler yükselmeye başladı. Saldırıyı kınayan pekçok girişim, eylem ve etkinlik gerçekleşti. Şüphesiz bu etkinliklerin içinde değişik kesimlerden gelen insanlar sözkonusuydu. Bu olay; bizzat olayın gerçekleşmesine önayak olan Alman Devlet politikacılarından Türk faşistlerine, Yeşillerden anti-faşistlere kadar hemen her çevreyi harekete geçirdi.

Anti-faşist, anti-ırkçı kesimlerin bu vahşete karşı çıkmaları, bu tavrı bir dizi eylemlilikleriyle göstermeleri, yerli ve yabancı ilerici güçler arasında yabancı düşmanlığına karşı ortak sesin yükseltilmesi gerekiyordu ve bu olay karşısında bu sağlandı. Ancak diğer bütün kesimlerin So-

lingen vahşeti karşısındaki tutumları timsal gözyaşlarından farklı değildi. Alman ve Türk Devlet adamlarının tamamı görüntüden ibaret, yapmacık reaksiyonlarıyla nedensiz ciddiyetsiz ve lakayt olduklarını bu kezde gösterdiler. Birkaç demeç ve temenni ile "sorumluluklarını" yerine getirdiler. Zaten fazlası da beklenemezdi. Çünkü onlar için üç-beş insanın ölümü o kadar önemli değildi. Artık böylesi olaylara alışmışlardı. Doğal olarak her zamanki işleri olan devlet çıkarları için politikaya dönmek tercihleriydi. Oyle de oldu. Ve Solingen çok çabuk unutuldu. Yine bizzat Türk Mit'inin ve Bonn Başkonsolosluğu'nun MHP'li faşistlere yaptırdığı yağma, saldırı ve provakasyonları da unutuldu. TC. kendi basını aracılığıyla Solingen olayının yaşandığı dönemde ve sonrasında, bir süre ırkçı-şoven propogandayı yoğunlaştırdı. Kendi kiralık basınında başlığa çıkardığı ırkçı söylemlerle Almanya'daki faşistleri ve gericileri kendi şoven anlayışı doğrultusunda harekete geçirdi. İçte de aynı doğrultuda belli bir kamuoyu oluşturmaya özen gösterdi. Asıl dikkatler başka yöne kaydırıldı. Olayın üzerinde daha bir ay geçmeden Alman Devleti'nin Türk Devleti ve Hükümetiyle ekonomik-siyasi temellerdeki yakınlaşma, davetiye ve arzuları her şeyin önüne geçti.

Kendi vatandaşlarına sahip çıktığını iddia eden Türk Devleti de bir-iki hamasi nutuk dışında, tepkileri nötralize etmeyi ve olayı unutturmayı daha önemli gördü. Nasıl olsa on günün aşkını kendi basını ile olayı gündemde tutmuştu ve öteki işlerini ifa etmişti. (Bu süre zarfında Kürdistan'da bombardımanları aralıksız sürdüren, köy boşaltmaları hızlandıran TC, aynı zamanda Güney'e saldırıyı, yaz operasyonlarını genişletmeyi süratle yoğunlaştırdı. Keza yine Almanya'nın Bonn kentinde Yüzbin'den fazla insanın katıldığı yürüyüşün etkisini kırmak için de mehmetchik basını, Solingen için görevlendirdi). Artık Almanlarla bu anlaşılmalı düello sona erdirilmeliydi. Tıpkı öteki saldırılar karşısında olduğu gibi, bu kez de gözboyamadan öteye bir tavır ortaya koymadı TC. Yapamazdı da! Çünkü kendisi de aynı saldırıların bizzat sürdürücüsü ve uygulamacısıdır. Eğer Almanya'da Solingen kentinde ev yakılıyorsa, işyeri kundaklanıyorsa, Türkiye'de yaşayan Kürtlerin herşey bir yana- kitlesel olarak yaşamları ortadan kaldırılıyor. Kürdistan'da yüzlerce ve hatta binlerce Solingenler yaşıyor. Köylerimiz, kasaba ve şehirlerimiz bombalanıyor, yakılıyor, yıkılıyor, yok ediliyor. Günde onlarca insan öldürülüyor, yüzlerce-binlercesi evlerinden barklarından uzaklaştırılıyor. Kürtler üzerinde çok yoğun bir jenosid uygulanıyor. Dilimiz, kültürümüz, varlığımız hepten ortadan kaldırılmak isteniyor. Yalnızca Kürt olduğu için, bizzat TC tarafından yaygın ırkçı muameleye tabi tutuluyor insanlarımız. Dolayısıyla bizzat kendisi

ırkçı ve faşist olan TC'nin başkasının ırkçılığına karşı çıkması zaten mümkün de değildir. ırkçı-Turancı histeriyle sağa-sola saldırması, hemen her tarafta hak iddia etmesi, yayılmacı ve sömürgeci politikaları temelinde diğer halkları yok sayması ve içte faşizmi uygulaması bu devletin karakteristik ve tarihsel yapısının ırkçı olduğunu ortaya koymaktadır.

Dünya halkları ırkçılığı ve faşizmi kendi tarihlerinde defalarca yoğun olarak yaşadılar, hala bir dizi ülkede aynı durum devam ediyor. Bu bir kader olmamalıdır. Faşizme ve ırkçılığa karşı proletaryanın ve ezilen halkların sesi daha gür ve örgütlü çıkabilmelidir. Bunun hazırlıkları yapılmak zorundadır.

ırkçılığa karşı mücadele, halkların özgürlüklerine kavuşma mücadelesi ile direkt bağlantılı ele alınmalıdır. İnsanın insanca yaşayabildiği, her türden baskının, horlanmanın ve sömürünün olmadığı bir dünya için mücadele edildiği oranda ırkçılıkla mücadelede başarıya ulaşılabilir. Bunun için görev; halkların özgürlük mücadelelerini yükseltmeleri şeklinde ele alınmalıdır. Kimi demokratik iyileştirme programları faşizmden-ırkçıktan kurtulabilmek için yeterli olmayacaktır.

Gelişen yabancı düşmanlığına karşı mücadele yaygınlaştırılarak yükseltilmelidir. Bu amaçla bir dizi hazırlık, girişim yapmak zorunlu olmaktadır.

ırkçıların-faşist çevrelerin saldırıları karşısında güçlü-kitlesel eylemlilikler süreklilik kazanmalıdır. Koşulların uygun olduğu alanlarda özel örgütlenmelere başvurma yolları denenmelidir.

Saldırıların neticesinde her tür milliyetçi, şoven ve ırkçı temellerdeki sözümona karşı çıkışları etkisiz hale getirmek için hazırlıklı olunmalıdır. Gericileri ve ırkçı rejimlerin şoven propoganda ile kitleleri etkilemesine karşı geniş ve yoğun bir anti-faşist ve ilerici kamuoyu oluşturulmaya özen gösterilmelidir. Bilinçsiz kitlelerin şovenizm zehirine alet olmamaları için yaygın bir propoganda-ajitasyon faaliyetine girilmelidir.

Anti-faşist, anti-ırkçı birlikler oluşturulmalıdır.

Bulduğumuz her ülkede; yerli yabancı işçiler arasında ırkçılığa karşı dayanışma birlikleri kurulmalı, ortak hareket etmeye özen gösterilmelidir. Kitlelerin hedef ve yönelimini karartacak olumsuzluklardan kaçınılmalıdır. Bu mücadele darlaştırılmamalı, uluslararası boyutu kitlelere kavratılmaya çalışılmalı, yanısıra bu mücadelenin faşizme karşı, kapitalist dünyaya karşı sürdürülmesi gerektiği net olarak ortaya konulabilmelidir.

23 Haziran 1993

V.I.S.d.P. S.Haidarı
Grossenbergenerstr.48
4971 HÜLLHORST
DEUTSCHLAND

Yazışma Adresi:
Postlagerskarte Nr. 166 238 E,
5000 Köln 1

Banka Hesabı:
Stadsparkasse Köln,
Kontó Nr. 942 231 79
BLZ: 370 501 98

Almanya : 3.- DM
Fransa : 14.- FF
Belçika : 90.- BF
Hollanda : 5.- HF
Danimarka : 14.- DKRN
İsveç : 14.- KRN
Avusturya : 35.- ÖŞ
İsviçre : 4.- SFr.

SALDIRGANLIK VE KANLI TARİH TAMAM MI, DEVAM MI?

S.ERDOĞAN

Devrim, karşı-devrimi de kendi doğrultusunda harekete geçirir. Devrimci mücadele hızlanır-yükseldikçe, karşı-devrim de daha saldırganlaşır, organize olur, bir an önce devrimi ezmek için terör ve baskı politikası sınırsız bir hal alır. Bunu, yokuş aşağı tam hızla giden bir aracın freninin patlamasına benzetebiliriz. Burda kontrolsüz şiddet temel politikadır. Nasıl ki freni patlamış araç sonuçta kendisi devriliş paramparça olmaktan kurtulamazsa, şiddetten başka bir yol tanımayan gerici egemenlikler de yıkılıp-parçalanmaktan kurtulamazlar.

Önceki tarihsel geçmişi saymıyorum, kemalist dönemden günümüze Kürt ulusal direnişleri hep kanla bastırıldı. Her isyanı, küçük ya da büyüklüğüne göre soykırımlar izledi. Bugün de resmi ağızlar ve onların sözde "sivil" sesi durumundaki mehmetçik basın, 29.Kürt isyanının bastırılacağından bahsediyor. Gerçekten de bugünkü Kürdistan'da yapılanlar, birçok bakımdan geçmişte yapılanları aşıyor. Bugün izlenen politikayı siyasi dille tanımlamak istesek; ancak soykırım kavramı karşılık olarak gelebilir. Köyler boşaltılıp-yakılıyor, tarlalar, ormanlar tahrip edilip-yakılıyor, çoğu kez ayrımsız olarak tüm bir bölge havadan ve karadan bombalanıyor.

Bugün yapılmak istenenleri kavramak için, kısaca da olsa geçmişe bakmak gerekiyor. Sömürgecilerin miras aldıkları tarih; katliam, yerleşim alanlarının tahrip edilmesi, yasak bölgeler ve sürgün üzerine kuruluydu. Sürgün ve katliam en sistemli olarak Ermeni halkına uygulandı. O dönem resmi söylemde buna "tehir" deniliyordu. Ermeniler kitleler halinde yaşadıkları topraklardan sürüldüler, direnenler katledildi, binlercesi yollarda öldü ya da öldürüldü. Tarihçiler; öldürülenleri en az 1 milyon olarak hesaplıyorlar.

Kürt ulusal direnişlerinin bastırılmasında da katliamı, sürgün izledi. Günümüzde sürgünlerden kalıntılar Anadolu'nun kimi kentlerinde varlığını devam ettiriyor. Kemalist yönetimin

Birincisi; 29.Kürt isyanı denilen ulusal mücadele öncekilerden farklı olarak bölgesel değildir. Tüm ülkeye yayılmıştır, örgütlüdür. Örgütlü mücadele giderek cepheleşmeye doğru gelişmektedir.

İkincisi; mücadele hem Kürdistan'ın öteki parçalarına yayılmıştır, buralarda sağlam üsler yaratmıştır. Hemde TC'nin metropollerinde ve Avrupa'da mücadeleyi destekleyen, ulusal mücadelenin siyasal doğrultusunda hareket eden örgütlü ve aktif bir kitle vardır. TC'nin cephe gerisi sağlam değildir. Mücadele dünyadan tecrit edilemez. Aksine gittikçe dünyada etkisini arttırmaktadır. Bu sonuçta, Avrupa'daki göçmen kütlesinin mücadelesinin önemli payı var.

Üçüncüsü; Kürtlere karşı oluşturulan; Sadabat Paketi, CEN-TO gibi anti-Kürt cepheleer yaratılmıştır. Anti-Kürt ittifak devam etmesine rağmen, eski düzeyde değildir. Bunu Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı askeri-siyasi seviye ve sömürgecilerin kendi aralarındaki çelişkileri ile uluslararası bağlantıları şimdilik mümkün kılmamaktadır.

Dördüncüsü; sistemli katliam, ırkçılık, uzayan savaş, sorunu gittikçe enternasyonalize etmekte, uluslararası güçler de soruna taraf olmaktadır. Daha şimdiden Çekic Güç'ün varlığı ile uluslararası güçler taraf olmuşlardır. Günümüzde şiddet, katliam her zaman istenilen sonucu vermemektedir.

Beşincisi; Kürt ulusunun örgütlülüğü askeri-siyasi anlamda geçmişle kıyaslanmayacak derecede ilerlemiştir. Güney'de devletleşmiş, Doğu ve Kuzey'de gerilla ile kitlesel destek-serhıldan iç içe geçmiştir. Kürt hareketinin yumuşak karnı olan iç çelişkileri giderek ikinci plana düşmekte, ulusal cepheleşme gerçekleşme aşamasına gelmektedir.

Başbakanlarından, daha sonraki Milli Şef İsmet İnönü politikasını; "Kürtlere Karşı Sel Hareketleri" diye açıklamıştı. Yatağından taşmış bir nehir nasıl ki azgın sularıyla önüne gelen her şeyi silip-süpürüyorsa, dizginsiz ve azgın sömürgeci saldırılarda, Kürtleri fiziki olarak yok etmek istiyordu. Kemalist literatürde soykırımın bir başka ismi "tedip ve tenkil" hareketi idi. Günümüz diline çevrildiğinde; ezmek, başkalarına karşı ibret olacak şekilde şiddet uygulamak, yok etmek anlamına geliyor.

Peki bugün yapılanların, geçmişte yapılanlardan bir farkı var mı? Olumlu anlamda yok. Olumsuz anlamda evet ama, imha ve inkar politikası daha sistemleşmiş, silahlanma tekniğinin sunduğu imkanlarla kitlesel kırılmalar da modernize (!) olmuştur.

Rejim Kürt sorununa tek bir çözüm bulmuştur; Kürdistan'ı Kürsüzleştirme. Asimilasyonla değiştiremediği Kürt ulusal varlığını, şiddetle ezmek, susturmak ve yok etmek istemektedir. Şimdi "demokratlığı" üzerine çok söz edilen Özal; "Beşyüz bin kişiyi Batı'ya sürmeliyiz" demişti. Öyle de yapıldı. Sistemli baskı, terör, köy yakmalar, hedefsiz bombalamalar sonucu yüzlerce köy boşaldı. Bir kısmını biz-zat rejim boşaltıp, ardından bir daha yerleşmemesi için yaktı. Köylerin büyük çoğunluğunun nüfusu geçmiş nüfuslarının yarısının da altına düşmüştür. Kürdistan'daki yüksek doğum oranını gözönüne alırsak göçün boyutları daha iyi anlaşılabilir. Nitekim, göç ve sürgün sonucunda geçmişte nisbeten küçük yerleşim birimleri olan kasabalar büyümüş, şehir aşamasına ulaşmıştır. Önemli bir nüfus yoğunluğunun da Türkiye'nin sanayi şehirlerine aktığını belirtmeliyiz.

Rejim, 1993 Bahar'ına çok yönlü hazırlanmıştı. Basına açıkladığı kadarıyla sorunu çözecek "Bahar Harekati" yapılacaktı. Ateşkesle nisbeten yavaşlayan askeri hareket, Bingöl olayından sonra yeniden hızlandı. Genel Kurmay Başkanı Güreş, tüm Kürtleri tehdit eden bir üslupla; "terörü destekleyen-

lerin bilindiğini ve sonlarının çok kötü olacağını” açıkladı. Dikkat edilirse burada hedef silahlı gerilla ile sınırlandırılmamıştı. Hedef; “destekleyicileri” de kapsıyordu. Daha önce de Genel Kurmay Başkanı; “terörü destekleyenleri düşman gördüklerini” belirtmişti. MGK, Hükümet, askeri yetkililer, siyasi partiler, Kürt halkının bir avuç işbirlikçi kesimi hariç, tamamına yakın kısmının mücadeleyi desteklediğini kabul ediyor. O halde resmi siyaset tüm Kürdleri düşman ilan etmiştir. Bu tespitin yapılmasından sonra Şırnak, Dargeçit, Kulp saldırılarının, kontra cinayetlerinin düzenlenmesi tesadüf değildi. Aynı şekilde, Güreş’in Diyarbakır konuşmasının ardından köylere ve kasabalara yönelik saldırıların, kontra cinayetlerinin başlaması da tesadüf değildir. Kompro teorilerine meraklı demokratlar terörün kaynağını bulmak istiyorlarsa bu noktaya bakmaları gerekiyor.

Güreş’in “22 hareketi” dediği saldırının başlamasıyla birlikte, başta Bingöl, Botan, Garzan, Dersim, Diyarbakır bölgeleri olmak üzere genel bir saldırı başlatılmıştır. Son iki ayda yakılıp-boşaltılan köyler yüze yaklaşmaktadır. Askeri hareket için Kürdistan’da konuşlandırılan 3.Ordu, Jandarma Seyyar Birlikleri, Özel Hareket Timleri, polisler, korucuların yanında Batı’da da takviye birlikler getirilmiştir. Çatışmalarda sömürgeci ordu önemli kayıplar vermesine rağmen bunu gizlemektedir. Tam bir barbarlık ve vahşilikle sürdürülen harekatta onlarca köylü, çoban, gerilla diye öldürülmüştür. Demirel; “ordunun Muğlalı kompleksinden kurtulduğunu ve kimsenin yapılanların hesabını sormayacağını” açıklamıştır. Kısaca, Türkiye’de savaş karşıtı devrimci-demokrat kesimler hariç, rejim ve ona yedeklenenler Güreş’in çizmelerini giymiş, onun kurbacını sallamaktalar.

Kürt ulusal mücadelesinin ihtiyacı olarak oluşan, kutsal ittifak SHP-DYP Hükümeti devam ediyor. Yüzünü biraz makayladı. Kan ve terörden tanınmaz hale gelen yüzünü, uluslararası kamuoyuna sempatik gelebilecek kadın Başbakanla tazeledi. Tansu Çiller; “Kürtleri kucaklayacağını” açıkladı. Demirel ve İnönü’de böyle demişti, kısa sürede anlaşıldı ki, “Kürtleri kucaklamak” devlet şiddetiyle boğmak anlamına geliyor. Çiller Hükümeti’de mirasa sadık kaldı. Şiddete dayalı politikayı onayladı. Saldırıları tüm hızıyla devam ediyor. Olağanüstü Hal uzatıldı. Savaş harcamalarına ayrılan payın artarak devam edeceği görülüyor. Eğer durmadan değişen hükümetlere rağmen, TC’nin değişmeyen özelliğinden bahsetmek gerekirse, bunun Kürt

düşmanlığı, inkarcılığı olduğu söylenebilir. 70 yılda izlenen politika bunu gösteriyor.

Yeni hükümetin izleyeceği yolun belirtileri, yaptıkları ile sınırlı değil. Her ne kadar yaptıkları yapacaklarının habercisi ise, buna ilişkin başka işaretler de var. Resmi politikayı önceden açıklayıp, kamuoyu hazırlayan basın, bunun işaretlerini verdi. Hep bir ağızdan “topyekün savaş” diye bağırırken, gelecekte izlenecek politikalarından da kesitler sunuluyor. MGK ve hükümetin basın dünyasındaki resmi olmayan temsilcilerinden birisi olan Ertuğrul Özkök, bir bakanı şöyle konuşuyor; “hükümette daha radikal bir çözüm için görüş belirlemeye başlıyor.” -29 Haziran 1993 tarihli Hürriyet-

Kürt sorununda “radikal çözüm” nedir biliniyor. Ama, Ertuğrul Özkök’te açık yürekli bir şekilde bunu açıklamış. “Önümüzdeki seçenekler de daralıyor. Bir gün ya Sırbistan olmayı göze almamızı gerektiren maddi ve psikolojik maliyeti çok ağır bir topyekün savaş ile, ülkenin bu bölümünü koparıp, atmak gibi psikolojik maliyeti çok ağır bir seçenek arasında tercih yapma zorunluluğu ile karşı karşıya kalabiliriz.” Yazarın, iki seçenekte sunduğu da açıkça sınırsız bir katliamı çağırıyor. Çünkü, şovenist basının Sırbistan hakkında yaydığı senaryolar öylesine korkunç ve insanlık dışı ki, Hitler’i aratacak durumda. Sırbistan’ın böyle olup-olmadığı ayrı bir sorun ama, TC’nin gittikçe bu yola kaydığı kabul ediliyor demektir.

Sömürgeciliğin kendisine biçtiği köle ve aşağılık konumu kabul etmeyen Kürt ulusuna açıkça soykırım dayatılıyor. Yapılanları ve yapılmak istenenleri başka türlü açıklamak mümkün olmuyor. Nedir soykırım? Bir halkın ya da azınlığın sistemli olarak sırf taşıdığı ulusal özellikten dolayı yok edilmek istenmesidir. Kürt ulusu da tüm yönleri ile planlanmış terör ve imha siyaseti ile ortadan kaldırılmak istenmektedir. Rejimin önerdiği tüm yollar askeri çözüme kapıyı açmaktadır. TC’de Kürt siyasetini belirleyen, çözümünden sorumlu olan yer Jandarma Genel Komutanlığı’dır. Jandarma’nın ise Osmanlı falakasından ve kemalist kanlı bastırma geleneğinden başka bildiği bir yol yoktur, olamaz. Çünkü her şeyiyle askeri bir kuruluştur. Sorun günümüzde olduğu gibi boyutlandığı zaman, MGK’ye havale edilmekte ve orada “çözümlemekte”dir.

Peki ama, bugünkü Kürt ulusal hareketinin ulaştığı seviye, bölgenin ve dünyanın içinde bulunduğu konjoktürde saldır-

gan ve kanlı gelenekte diretmek, ısrar etmek geçmiş sonuçlara yol açabilir mi? Açmayacağı ortadadır. Bu öznel bir tespit değildir. Mevcut durumun objektif sonucudur.

Birincisi; 29.Kürt isyanı denilen ulusal mücadele öncelilerden farklı olarak bölgesel değildir. Tüm ülkeye yayılmıştır, örgütlüdür. Örgütlü mücadele giderek cepheleşmeye doğru gelişmektedir.

İkincisi; mücadele hem Kürdistan’ın öteki parçalarına yayılmıştır, burarlarda sağlam üsler yaratmıştır. Hemde TC’nin metropollerinde ve Avrupa’da mücadeleyi destekleyen, ulusal mücadelenin siyasal doğrultusunda hareket eden örgütlü ve aktif bir kitle vardır. TC’nin cephe gerisi sağlam değildir. Mücadele dünyadan tecrit edilemez. Aksine gittikçe dünyada etkisini artırmaktadır. Bu sonuçta, Avrupa’daki göçmen kitesinin mücadelesinin önemli payı var.

Üçüncüsü; Kürtlere karşı oluşturulan; Sadabat Paketi, CENTO gibi anti-Kürt cepheleer yara almıştır. Anti-Kürt ittifak devam etmesine rağmen, eski düzeyde değildir. Bunu Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı askeri-siyasi seviye ve sömürgecilerin kendi aralarındaki çelişkileri ile uluslararası bağlantıları şimdilik mümkün kılmamaktadır.

Dördüncüsü; sistemli katliam, ırkçılık, uzayan savaş, sorunu gittikçe enternasyonalize etmekte, uluslararası güçler de soruna taraf olmaktadır. Daha şimdiden Çekiç Güç’ün varlığı ile uluslararası güçler taraf olmuşlardır. Günümüzde şiddet, katliam her zaman istenilen sonucu vermemektedir.

Beşincisi; Kürt ulusunun örgütlülüğü askeri-siyasi anlamda geçmişle kıyaslanmayacak derecede ilerlemiştir. Güney’de devletleşmiş, Doğu ve Kuzey’de gerilla ile kitlesel destek-serhıldan iç içe geçmiştir. Kürt hareketinin yumuşak karnı olan iç çelişkileri giderek ikinci plana düşmekte, ulusal cepheleşme gerçekleşme aşamasına gelmektedir.

Saldırancılık ve kanlı tarihin mirasında ısrar etmek, halkımızda ağır yaralar açsa da, sömürgeciliği çöküşten kurtarmaz.

Temmuz 1993

Sömürgeci faşist-soykarımcı vahşet bütün hızıyla devam ediyor. Ülkemiz insansızlaştırılmak isteniyor. Halkımız yerinden-yurdundan göç ettiriliyor. Yüzlerce köy boşaltılmış durumda... Hergün onlarca insanımız katlediliyor...

Bütün bunlara rağmen T.C. hızla çöküşe gidiyor, kaybediyor. Özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi, halkımız kazanıyor....

TERCAN'DAN SÜRGÜN

Zoraki sürgün, Türkiye'de Kürtlerle özdeşleşmiş gibi. Günümüzde sürgün geçmişten biraz farklı. TC. Şeyh Sait, Ağrı, Dersim gibi ulusal direniş mücadelelerinde direnişe katılan ve katılmayan aşiretlerin üyelerini Türk kültürü içinde eritmek için Kürdistan dışındaki illere sürgün ediyordu. Ve bu politikası sonucu halkımız kendi kimliğinden uzaklaştı. Devlet dün isyanları bahane ederek sürgün yapıyordu ama, ya şimdi? Hergün Kürt köylülerine baskı yapı-

rak ekinlerini, evlerini yakarak, onları göçe zorlamaktadır. Göç edenlerin eğer barınabilecekleri bir yerleri varsa şanslıdır demek gerekir. Çünkü gittikleri yerde konut sorunun yanısıra işsizlik ve aşağılanma da kendilerini beklemektedir.

Kazım Yüksel ve ailesi de devletin zorbalığına uğramış kişilerden biri. Oğlu Kawa örgütünün üyesi olduğu sayıyla arandığından kendilerine teslim edilmeleri istenmiş. Yerini bilmedikleri-

ni söyleyince de evlerini yıkmışlar. Kurtarabildikleri eşyaları alıp İstanbul'a göç etmişler. Tanıdıklarının evleri de dolu olduğundan komşularının yardımıyla boş bir arsaya çadır kurmuşlar. Peki bunların suçu ne? Gerçek neden Kürt olmaları. Üstelik düne kadar oğullarına kızanlar şimdi gurur duyuyorlar.

23 Nisan 1993

İstanbul'dan Nuri

BONN'DA GERÇEKLEŞEN "BÜYÜK ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ" NDE SUNULAN MESAJ

Miting ve Yürüyüş Düzenleme Komitesine

Değerli Yurtseverler!

29 Mayıs 1993 günü düzenlediğiniz bu büyük yürüyüş halkımızın özgürlüğü, ülkemizin bağımsızlığı yolunda atılan önemli tarihi bir eylemdir.

Bü özgürlük yürüyüşü ile de, halkımızın ve ulusal siyasi güçlerimizin birliği pratikte gerçekleşmiş, cepheye giden yolda önemli bir adım olmuştur.

Ulusal güçlerimizin, ateşkes kararı ve sorunları siyasi görüşmeler yoluyla ele alma tutumu; TC tarafından geleneksel katı inkarcı ve saldırgan politikasıyla cevap bulmuştur. TC barış yönünde atılan adımları kesinlikle tanımadı ve tanımıyor. Ulusal kurtuluş güçlerimize, mücadelemize teslimiyeti dayatıyor. Ancak TC bu kez fena yanılacaktır. Halkımız artık özgürlüğünü elde etmenin, insanlık camiasında onurlu yerini almanın tam eşğindedir.

Yurtseverler, dostlar;

Halkımız tarihsel birikimiyle, yükselttiği mücadelesiyle zaferi garantilemiştir.

Halkımız ve bir bütün olarak ulusumuz birlik yönünde atığı bu adımıyla zaferi daha bir garantilemiştir.

Biz KAWA olarak bu tarihi günü ve birlik yönünde atılan adımları coşkuyla karşılarken; birliği geliştirme, mücadeleyi daha güçlü bir direnişle yükseltmeye hazır olduğumuzu bildiriyor, saygılar sunuyoruz.

Zafer halkımızın olacaktır!

KAWA MK Sekreteryası
29 Mayıs 1993

AZERBAJCAN'DA NELER OLUYOR?

B. CAN

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte Kafkaslardaki "saklı" çelişki ve problemler giderek açığa çıkmaya, gündeme gelmeye başladı. 'Dağılmanın' oldukça hızlı gelişmesi, cumhuriyetler arasındaki bağların kısa sürede çözülmesi ve giderek kopması neticesinde, yıllarca üzeri küllenmiş çelişkiler yumağı olanca hızıyla ortaya çıktı. Bu süreç bugün içinde, hala devam ediyor.

Kafkaslardaki sorunların bu boyutta cereyan etmesinin pekçok nedenleri bulunmaktadır. Şüphesiz problemlerin nedenlerini ortaya koymak, buna kaynaklık eden koşulları ayrıntılı incelemek önemli bir çalışma olarak karşımızda durmaktadır. Bu makale içerisinde konunun bütün yönlerine ayrıntılı olarak girebilmek mümkün değildir. Bu çalışma önümüzdeki dönemde ayrıntılı bir biçimde sunulacaktır. Biz burada, bugün için olayın belli bazı yönlerine değinmeyi ve güncel gelişmeleri yorumlamayı yapmakla kendimizi sınırlı tutacağız.

* * *

Dünya politikasında, bölgesel politikaların çok önemli bir yer tuttuğunu ve genel dünyasal sonuçlarına bölgesel politikaların çok önemli bir etkide bulunduğu bilinmektedir.

Bölgesel politikalarda doğru ve somut belirlemelerde bulunmak hayati önemdedir. Hatalı yaklaşımlarda bulunmamak, somut koşulları yerli yerinde analiz edebilmek, bölge halklarına gerçekçi perspektifler sunabilmek canalıcı öneme sahiptir. Bugüne değin bölgesel politikalarda yapılan kimi önemli yanlışlıkların sorunların büyümesine neden olduğu görüldüğünde, konunun hassasiyeti daha iyi anlaşılacaktır. Sorunun genel dünya ve bölgesel özgünlüğü objektif olarak ele alınabilmelidir. Böyle bir yaklaşımın yakalanması durumunda ancak problemlerin çözümü mümkün olabilecektir.

Son birkaç on yılın politik gelişmelerine bakarak sorunlara yeterli bir yanıtın verilebileceği tamamen yarıltıcı olacaktır. Bunun yanısıra faydacı ve subjektif yaklaşımlarda herhangi bir kazanım sağlayamayacaktır. Bu tür yanlışların halkların mücadelesine verdiği zararlar gözönüne getirildiğinde, bundan sonrası için tekrarlanmamasının önemi kendiliğinden ortaya çıkar.

Kafkaslardaki gelişmeler öteden beri ülkemizin

devrimi açısından önemli olmuştur-olmaya da devam etmektedir. Fazla eskiye gitmeden 19. yüzyıldan bu yana geçen zaman dilimi içerisinde; Kafkasya ve Kürdistan arasında varolan yakın ilişki ve etkilenmeler bütün yönleriyle ortadadır ve en ufak gelişmenin dahi ülkemiz ile olan ilişkisi bilinmektedir.

Bunda anlaşılmayacak bir yön yoktur.

Dünya politikasının belirlenmesinde, ülkemizin üzerinde bulunduğu coğrafya bütün özellikleriyle başta komşu halklar ve ülkeler olmak üzere, Ortadoğu ve Kafkasya bölgelerini ve diğer ülkeleri çok yakından ilgilendiren özgünlüklere sahip bulunmaktadır. Ülkemizin ve halkımızın geleceğini oldukça yakından ilgilendiren bu bölgesel sorunlarda biz Kürdistanlı proleter devrimciler doğru yaklaşımları gündeme getirmeyi bölge halklarının ve halkımızın özgürlüğü için önemli bir görev olarak görmekteyiz. Halkımızın varolan sorunlar karşısında doğru bir hatta mevzilenmesi içinde bu çaba zorunludur, ilgisizlik bizim tavrımız olamaz.

* * *

Bölgemizde halkların birbirlerine kırdırılması politikası bütün hızıyla sürdürülüyor. Hergün yeni yeni karışıklıklar, sorunlar ve olaylara tanık oluyoruz. Emperyalist güçlerin dünyanın pekçok bölgesini kan gölü haline getirme çaba ve pratikleri, yanbaşıımızda da apaçık sürdürülüyor.

Yıllarca yanyana, kardeşçe yaşayan halklar, bugün birbirine boğazlatılıyor. Özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardında müthiş bir kıskırtma ve halkları birbirine düşürme politikası hız kazandı. Bunda emperyalistler kadar, Sovyetler Birliği Devleti'nin başına çöreklenmiş bürokrat-revizyonistlerin de çok önemli bir payı bulunmaktadır.

Son üç-dört yılın içerisinde Kafkaslarda cereyan eden olaylar bu yaklaşımın yeterince objektif olduğunu ortaya koymaktadır.

Bugün devam etmekte olan Ermeni-Azeri savaşı, Ahbazy-Gürcistan arasındaki problemler, Ermeni ve Azerilerin Kürtlerin yaşadığı bölgeyi savaş alanı olarak kullanmalarının doğurduğu sorunlar, Azeri-TC ilişkileri, İran-Azeri bağlantısı, yanısıra köktendinci hevesler ve çabalar, ayrıca ırkçı-Turan faaliyetler, bölgenin Ortaasya'ya açılan kapı oluşu, Batı'nın bu bölge üzerindeki yakın ilgisi, Rus çarlarının bölgeye ilişkin hegemonyacı arzuları vb. vb. sorunların büyüklüğünü

ve nedenlerini ortaya koyuyor.

Kafkaslarda milliyetçi ve şoven eğilimlerin gelişip-güçlenmesinin maddi temelleri zaten vardı. Daha SB. dağılmadan önce, bu bölgede böylesi güçlerin hazırlıklarının olduğu, fırsat kolladıkları biliniyordu. Dağılma bu süreci yakınlaştırdı. Emperyalistler yangına körükle koşunca olaylar gittikçe çığırından çıkmaya, boğazlaşmaya dönüştü. Bölge halklarına devrimcilerin önderlik edecek güçte olmayışı, kardeşlik ve yakınlaşmayı sağlayacak güçlerin bulunmayışı, yılların özgür olmayan ortamında yaşayan halkların zincirlerinde boşanırcasına boğazına kadar miliyetçiliğe batmış güçlerin peşinde bu boğazlaşmanın ortamında yer almaları beklenmeyen bir durum değildi. Nitekim bu durumu bir anlamda kullanabilen iktidar sahibi güçler, süreç içerisinde doğal bir gelişim olarak bu kez birbirlerine yönelmeye, yarışmaya, iktidar dalaşına girmeye koyuldular.

Azerbaycan'daki olaylar da bu tipik gelişmenin dışavurumundan başka bir şey değildir. Şüphesiz kendi özgünlüğü bulunmaktadır. Nevar ki yukarıdaki genel çerçevenin dışında ele alınamayacağı da ortadadır.

Burada taşıdığı önem açısından; Azerbaycan'ın bağımsızlığı noktasında da bir-iki belirleme yapmakta fayda var.

Azerbaycan'ın bağımsızlığını ilan ettikten sonra, bu devletin ekonomik, siyasi, kültürel vb. alanlarda hemen bağımsız bir yapıya kavuştuğunu iddia etmek oldukça zordur. Yıllarca bağımlı olduğu SB -ki Rusya'nın hakimiyeti biliniyor...- ile bütün ilişkilerini -bağımlılık sözkonusu olduğunda- birdenbire kesip atması zaten mümkün değildi. Görünürde varolan bağımsızlığın akabinde Türkiye ve İran'ın bunlar üzerinde Batı'nın girdiği-kurduğu ilişkilerde gözönüne alındığında bu devletin ne tür bir bağımsızlık olgusu içinde yaşadığı anlaşılabilir olur.

Bu devletin özellikle TC ile çok yakın ilişkiler ağı ortamında bulunduğu artık sır değildir. Kendi başına politika belirleme basiretinden yoksunluğu ortadadır. TC'nin öneri ve telkinlerine önemli oranda adapte olduğu biliniyor. Ki TC'nin bu devleti koruyup, kollama ve özellikle de bugünkü yönetimi -Elçibey şahsında..- sahiplenme tutumu da Azerbaycan'ın bağımsızlığı hakkında yeterince fikir veriyor.

* * *

Azerbaycan'daki son olaylar hakkında kamuoyunda yeterince bilginin henüz oluşmadığını görüyoruz. Belli bir bilgi aktarmama tutumunun özellikle de 'mehmetçik' basın tarafından geliştirildiğine tanık oluyoruz. Bu durum sebepsiz değildir. TC Azerbaycan'daki son gelişmeleri sürekli olarak kendisine göre vermeye-ayarlamaya çalışıyor. Açıkçası, TC Elçibey'i

kaybetmek istemiyor, ya da en kötü ihtimalle iktidarı almaya hazırlanan güçlerle arayı bozmaktan yana değildir. Bundan ötürü de devlet politikasına uygun bilgi akışını yeğleme pozisyonunda duruyor.

TC Elçibey'i desteklemekle kendine yakışanı yapıyor. Çünkü Elçibey gerçekten de TC'nin has adamıdır. Deyim yerindeyse TC'nin elçisidir Elçibey! TC tarzından ırkçı politikalara sahiptir. Tam bir Pan-Türkisttir. Turan fikrinin savunucusudur. Kökten dinci İran yanlılarına ve eski bürokrat-revizyonistlere karşı dayanacağı TC ve Azerbaycan'da yuvalanmış MHP'li bozkurtlardır. Elçibey'in arada bir TC yetkililerine sızlanması kendi ırkçı yaklaşımından kaynaklanmaktadır. O, bir an önce Karabağ'da Ermenileri yok etmek, Kürtlerin yaşadığı bölgeleri yakıp-yıkma için sızlanıyor.

Elçibey'i istemeyen ve iktidarı almak için "isyan" eden Suret Hüseyinov'un bugüne kadar neleri amaçladığı -Elçibey'e karşı olan tutumun dışında- tam olarak bilinmiyor. Gelen bilgilerin sınırlı oluşu da dikkate katıldığında bu kişinin belli bir siyasi etkinliğinin olduğu ortaya çıkıyor. İngiltere, AT, Türkiye gibi devletlerin Suret Hüseyinov'a karşı olmaları, keza Rusya'nın ciddi bir açıklama yapmamış olmasından hareketle Hüseyinov'un bürokrat-revizyonist kesimi ve Elçibey karşıtlarını temsil ettiği ileri sürülebilir.

Mevcut gelişmeler bu şekilde yansımaya rağmen, asıl sorun Azerbaycan'da yaşayan halkların geleceği sorunudur. Bölge halklarının özgürlüğü, geleceği sorunu bizim için öncelikli bir yere sahiptir. Azerbaycan'da ve Kafkaslarda halkların özgür ve eşit ortamlarda, kardeşçe yaşayabilmeleri bizim ilgi odağımızı oluşturmaktadır. Bölgedeki mazlum halkların boğazlaşmasının bir an önce sona erdirilmesi, emperyalist ve bölge gerici devletlerin çıkarları için girilen anlamsız savaşların bizzat halklar önderliğinde bitirilmesi bizi ilgilendiriyor.

Ne Elçibey ve ne de Hüseyinov, Azerbaycan'ın sorunlarını çözmeye muktedir olamazlar. Onlar bugün içine girdikleri iktidar dalaşında halkların özgürlüğü ve geleceği için değil, kendi siyasi tekellerini ve sömürücü egemenliklerini hakim kılmak için savaşıyorlar. Azerbaycan halkının yapması gereken; iki kanat arasında tercih değildir, olmamalıdır da. Kendi geleceğini ellerine alabilmeli, gerçek bir halk iktidarı için mücadeleleri yükseltmek Azerbaycan halkının tercihi olmalıdır. Bu tercihi bölge halkları, Kürdistan ve Türkiye halkları da aktif olarak destekleyebilmelidir.

22 Haziran 1993

□ □ □

AVRUPA'DAN HABERLER

T.C.'nin Kürdistan'daki katliam ve soykırımına karşı Avrupa'nın bir dizi yerinde Haziran ayı içerisinde yurtseverler tarafından protestolar gerçekleşti. Bu protestolara, Avrupa devletleri genellikle T.C.'nin çıkarlarını koruyan-kollayan ve T.C. ile ilişkileri bozmama tavrıyla yaklaştılar. Yurtseverlerin haklı ve meşru istemleri, kendi emperyalist çıkarları gereği dikate alınmadı ve bir kez daha T.C.'nin yanında yer aldıklarını açıklayarak protestocu Kürdistanlıları yakalayarak gözaltına aldılar, tutukladılar.

Eylemlerin direk T.C.'nin kurum ve kuruluşlarına yönelik yapılmış olması, sömürgeci rejimin Kürtler üzerindeki katliam, terör ve barbarlığını Avrupa ilerici kamuoyuna teşhir etmesi amacı taşıması tamamıyla haklı ve demokratik çerçeve içinde idi. Ne var ki T.C.'nin Avrupa'daki temsilcilikleri birer çete ve katil odağıydı. MİT'in bizzat kontrolünde çalışan bu temsilcilikler, yurtseverlere azgınca saldırdılar. Nitekim İsviçre'nin Bern kentinde T.C. büyükelçiliği önündeki Kürdistanlı göstericilere, bizzat Büyükelçi Kaya Topper'in de içinde bulunduğu bir grubun ateş açması sonucu Şemsettin Kurt adlı bir yurtsever öldürüldü, 8 yurtsever de yaralandı.

Bu katliamı protesto etmek amacıyla Avrupa genelinde bir dizi merkezde Kürdistanlı parti ve örgütler tarafından 3 Temmuz'da kitlesel gösteriler yapıldı. Bu gösterileri düzenleme ve başarı ile sonuçlandırmada hareketimiz KAWA üzerine düşeni yaptı. Yürüyüşlerde hareketimizin Basın Bürosu'nun gelişmelerle ilgili çıkardığı bildiri binlerce dağıtıldı.

• • •

Hergün Kürdistan'da onlarca insanımızı öldüren, köylerimizi boşaltan, yakıp-yıkan, ülkemizi bombalayan T.C., katliamlarına 2 Temmuz'da bir yenisini ekledi. 2 Temmuz'da Sivas'da 37 ilerici, devrimci, demokrat yakıldı, yüze yakın insan yaralandı. Devletin onayı ve kontrolünde gerçekleşen bu katliama karşı Türkiye'de büyük kitlesel gösteriler yaşandı. Avrupa'da da çeşitli gösteriler gerçekleşti. Bu gösterilerde hareketimizin Basın Bürosu'nun olayla ilgili çıkarttığı bildirisi kitlelere dağıtıldı.

• • •

1 ve 8 Ağustos tarihlerinde Almanya'nın Hagen ve Hamburg kentlerinde "Ulusal Cephe, Birlik ve Kürdistan'daki Son Gelişmeler" konulu seminerler yapıldı.

Seminerci yoldaşlar, Kürdistan'da son dönemde gelişmekte olan Ulusal Cephe ve Birlik yönündeki çabaları ayrıntılı olarak anlattılar. Hareketimizin kuruluşundan bu yana Kürdistan'lı parti ve grupların ulusal cephe içinde hareket etmelerinin zorunluluğu noktasında ısrarcı tavrımızı ortaya koyan ve bugünkü gelişmelerin sevindirici olduğunu belirten seminerci yoldaşlar, cephe çalışmalarının başarısı için hareketimizin hazır olduğunu vurguladılar.

Seminerlere ilgi büyüktü. Hagen'de yapılan seminere 80 civarında devrimci-yurtsever katıldı. Yine Hamburg'daki seminere de 100 civarında katılım oldu.

Kürdistan'lı yurtseverler Cephe ve Birlik çalışmalarına sempati ile baktıklarını, bu amaca ulaşmak için elbirliği ile çalışmanın önemine işaret eden konuşmalar yaptılar. Türkiye devrimci hareketinden seminerlere katılan ve konuşan arkadaşların tavrı genellikle negatifti. Yine her zamanki gibi Kürdistan gerçekliğinden kopuk ve bugünkü sürecin görevlerini kavramayan bir tablo sundular.

Kürdistan'da yaşanan soykırıma son vermek, halkımızın birlik ve özgürlük istemine yanıt olabilmek, cephe çalışmalarını-gelişmelerini halkımıza aktarmak vb. bakımından seminerler hem dönem açısından ve hem de taşıdığı önem itibarıyla olumlu bir işlev gördü.

□ □ □

BİR MEKTUP

Ala Yekiti Yazı Kurulu'na

Kawa Hareketi'nin bir sempatzanı olarak, hareketimizin yayın organının çıkmasına sevindiğimi belirtirken, bu sevincin hiç aksamadan sürmesini diliyorum.

Ala Yekiti'yi okurken sevincime engel olacak şeyler çıktı. Zaten bu mektubu yazmamdaki amaç da bunu taşıyor.

Bizler kitlelerin önüne çıkarken her zaman doğru gördüğümüz şeyleri aktarıyoruz. Bunun doğruluğuna inanıyoruz. Ama daha yeni bir güçle dergimiz çıkarken karma-karışık yazım hataları ile dolu, kontrolden -yazı kontrolü- geçmeden, yanlış bilgiyle dolu bir dergiyle karşılaşıyoruz.

Örneğin Ala Yekiti - Sayı: 29, sayfa: 26-27'deki "Almanya ve Fransa'da Newroz Coşkuyla Kutlandı" başlıklı yazı birçok yanlış bilgiyle dolu. Bu bilgi veya yazı neydi?

Paragraf 2 ve 3'teki yazıda şöyle deniyor; "....Almanya'nın München, Dortmund ve Stuttgart kentlerinde düzenlediğimiz etkili ve coşkulu gecelerle Newroz'u kutladık."

Bu paragrafa değinmek istiyorum. Biz Kawa München taraftarları olarak böyle bir Newroz kutlamasını yalnız yapmadık. Bu Newroz gecesini yapan Kürdistan Dayanışma Komitesi-München yapmıştır. Bu komitenin içinde değişik düşüncelerden arkadaşlar bulunmaktadır. Bu komite, Kawa ile de sınırlı değildir. Yazı devam ediyor, hem de öyle ki biz München Kawa taraftarlarını sanki hiçe sayarcasına;

"İlk Newroz'u karşılama gecesini 16 Mart'ta München'de yaptık..."

"Ozanlarımız Nuzan, Şerwan, Bawer ile diğer müzik gruplarının Kürdistan halkının içinden süzüp derledikleri ve sundukları güzel ezgileriyle, türkülerle ilgi topladılar."

Kürdistan Dayanışma Komitesi'nin yaptığı Newroz gecesine Şerwan arkadaş çıkmadı. Bu arkadaş yerine yine Dimiliki olarak Hozan Şahin arkadaş gecemize katıldı. Şüphesiz bu Newroz gecesini çok güzel ve coşkulu geçti. Ayrıca Kürdistan Dayanışma Komitesi-München Newroz kutlama gecesini 16 Mart 1993'te değil, 6 Mart 1993'te yaptı.

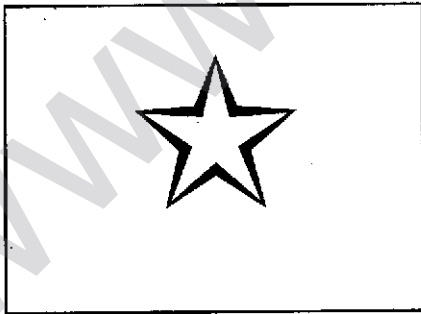
Bunun gibi yanlışlıkların giderilmesi ve böyle yazıların -belli zihniyetler taşıyan- yayımlanmamasını diliyorum.

Değinmek istediğim diğer bir konu ise; yazıların kuralı ve kontrol edilmeden basılması. Genellikle matbaada gelişen bu tür hataların düzeltilmesi gerekmektedir. Zira dergimizin kalitesinin ve okuma şevkinin bile olmadığı veya bunu veremediği bir dergi olur. Örneğin; Bawer'i, Bawjer diye yazarsak ve böyle basarsak -ki bu sadece dergimizden alınmış çok ufak bir örnek- hem okuyucunun ilgisini dağıtır, hem de böyle ufak-tefek sorunları okuyucu çözmek zorunda kalır.

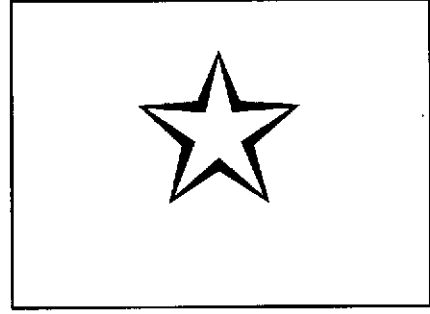
Basımı güzel, doğru bilgi ile dolu, yazım hatası olmayan bir Ala Yekiti dileği ile....

27 Mayıs 1993-München

Şehitlerimiz Bağımsızlık ve Sosyalizm Mücadelemizde Yaşıyor!

Mahsun Aslan (1960-10.07.1980)

Ekrem Karaaslan (1962-30.08.1980)

Diyarbakır'da katledilen bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin yigit neferleri, yoldaşlarımız Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde bir meşale olarak yaşıyorlar.

BASIN BİLDİRİSİ

Türkiye, Suriye ve İran sömürgeci devletleri, Tahran'da yaptıkları "üçlü zirve" toplantısından sonra, aldıkları kararlar gereğince Kürdistan halkına yönelik saldırılarını iyice yoğunlaştırdılar. Körfez savaşı sırasında gevşeyen ittifak bağlarını pekiştirmeye çalışan sözkonusu devletler, Ortadoğu ve Orta Asya'da egemenlik kurmak için çatışırken, bir çok konuda it dalaşı içinde iken, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında birleşmekte, hatta ortak saldırılar düzenlemektedirler. Tahran toplantısından sonra, Suriye bir çok sınırlamalara gidip Güney Kürdistan ile olan sınırlarını kapatırken, T.C. Kuzey-Batı Kürdistan'da bütün gücü ile halka ve devrimci güçlere saldırdı, katliamları yaygınlaştırarak kitleselleştirdi, Güney ve Doğu Kürdistan'a PKK kamplarını bahane ederek hava saldırılarını düzenledi. Mayıs ayından bu yana bu durum büyüyerek devam ediyor. Örgütümüz KAWA'da bu saldırılarda yaralı ve tutuklu düzeyinde 7 kayıp vermiştir.

T.C. saldırılarını başlattıktan kısa süre sonra İran devleti de; hem Doğu Kürdistan, hem de Güney Kürdistan'a karşı saldırıya geçti. Haziran ayında Güney Kürdistan'a giren İran Birliklerinin saldırıları bugüne kadar devam etmiştir. İKDP'nin kampları bahane edilerek Güney Kürdistan güçlerine ve sivil yerleşim birimlerine saldırılmaktadır. T.C.'nin isteği üzerine (muhtemelen), 29/30 Temmuz - 4 Ağustos günleri KAWA'nın kampına yönelik ağır top ateşi yapılmıştır. Sınırdan çok içerlerde bulunan kampta maddi hasar meydana gelmiştir.

İran, Süleymaniye, Kaladız, Hacı Umran bölgelerinde saldırılarını sürdürürken, Irak Baas güçleri de 5 Ağustos'ta Musul yönünden Duhok bölgesine geniş çaplı bir saldırı başlattılar. Bu bölgenin tüm elektriklerini keserek saldırıya geçen Irak ordu birliklerine karşı Güney Kürdistan Federe Hükümetine bağlı güçler büyük bir direniş göstermektedir. Ağır silahlar kullanan Irak

birliklerinin ilerlemesi durdurulmuş ve haber alınan son güne kadar da çatışmalar sürmüştür. Sürekli kuzeye askeri birlik kaydıran Baas rejimi, Habur kapısını ve Musul-Zaxho yolunu ele geçirmeyi hedeflemektedir. Bu amacına ulaşmak için Irak, siyasi ve fiili planda Türkiye, İran ve Suriye'nin desteğini almaya çalışmaktadır.

Sömürgeci devletler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı "resmi" sınırlarını fiilen yok etmişlerdir, "sınırlar ötesi" dedikleri, ama esasında Kürdistan'ın parçalarına yönelik savaşı başlatmışlardır. Dört sömürgeci devlet birleşerek Kürdistan'ın dört parçasını dört bir yandan ateş çemberine almışlardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bu saldırılar karşısında bugün daha da büyümüş ve dalbudak salmıştır. Açıktır ki, sömürgeci devletler panik yaşamaktadırlar. Kuzey Kürdistan'da silahlı Ulusal Kurtuluş Hareketine gün biçen Türk devleti kendi ayaklarının altındaki toprağın kaymakta olduğunun farkındadır. Peşmerge savaşına karşı "sınırlar ötesi" askeri hareketler başlatmasının ve sürdürmesinin sebebi budur.

Sömürgecilerin bu saldırılarına karşı, gerek her parçadaki ulusal devrimci güçler ve halk, birlik ve dayanışmasını pekiştirmeli, cepheşelerek siyasal temsilini ve askeri-idari-ekonomik örgütlülüğünü yaratmalı, gerekse Kürdistan'ın bütün parçaları kendi aralarında birlik ve dayanışmasını kurmalı, uluslararası ittifaklarını geliştirmelidirler.

- * Kahrolsun Sömürgeciler!
- * Zafer Kürdistan Halkının Olacaktır!
- * Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan!

KAWA
Basın Bürosu

8.8.1993

sından sömürgeci vahşet ve ta-
lan bakımından değişen bir şey
olmadı. Bu durum 1960'a kadar
devam etti. 1960 yılında, parsel-
lenen Somali kendi devletine ka-
vuştı. Bağımsız olduğu ilan
edildi. Ancak bizzat önceki işgal-
ci güçlerin böylesine bir bağımsızlığı kabulenişleri bile, bu
devletin ne tür bir bağımsızlığa
kavuştuğunu göstermeye yeti-
yordu. Elbette değişen bir şeyle-
rin olduğu doğrudur, fakat So-
mali halkının özgürlüğü anla-
mında değişen bir şey yoktu ve
eski klasik yöntemlerin yerini
yenileri almıştı.. Yine ekonomik
ve siyasi tahakküm dış merkez-
liydi. Bağımlılık devam ediyordu
ve Somali halkının iradesi ayak-
lar altındaydı.

Sonraki yıllarda bağımlılık
ilişkisi Somali ülkesi ve halkına
hiçbir şey kazandırmadı. Göçe-
be ve aşiret düzeni korunuyor,
ülkenin varolan sınırlı zenginlik
kaynakları dışarı götürülüyor.
İçte hemen hemen kayda değer
bir tek yatırım dahi yapılmıyor-
du. Sanayi alanında zaten geliş-
me yoktu ve ülkeyi kendilerine
bağımlı olarak idare edenler
böyle bir işe girişmek yanlısı de-
ğillerdi. Tarım alanındaki elve-
rişsiz ortamda ülkenin içinde
bulunduğu durumu daha da kö-
tüleştiriyordu.

Bu şekilde süren ortam,
1963 yılında yapılan askeri dar-
beden sonra da devam etti. Rus
sosyal-emperyalistlerinin deste-
ğini alan Siad Barre uzun süren
iktidarı döneminde halka bol bol
nutuk atmaktan başka bir işe
yaramadı. Zaten S.Barre de bir
süre sonra Amerikancı olacaktı
ve dünya jandarmalığına oyna-
yan ABD'nin çıkarlarını kolla-
maya koyulacaktı.

Afrika'nın bu bölgesinde
devam etmekte olan olaylar, dış
güçlerin sürekli ilgi odağı oldu.
Farklı siyasal gelişmeler, iç çatışmalar,
ulusal ve sosyal hu-
zursuzluklar emperyalizmin bu
bölgeye göz dikmesinde belirle-
yici rolü oynuyordu.

Eritre ve Tigre'de süren
devrimci mücadele, Etyopya,

Somali ve Sudan'daki gelişme-
ler, bu ülkelere komşu olan dev-
letlerin bölgeye yakın ilgileri, Af-
rika'nın bu köşesini emperyalistler için ilgi çekici hale getir-
meye yetiyordu.

Yakın dönemin değişiklik-
leriyle beraber, bölgede yukarı-
da adı geçen süreç oldukça hız-
landı... Etyopya'da devrimci-de-
mokratik güçlerin önderliğinde
zaferin yakalanması, Sudan'da
değişiklikler/gelişmeler, Sov-
yetler Birliği'nin içine girdiği du-
rum ve ABD'nin 'Yeni Dünya
Düzeni' planını dayatması vb.
gelişmeler neticesinde bölgede
bugünkü tablo şekillenmeye
başladı.

Bu tablonun Batı merkez-
lerinde genel bir onay aldığı gö-
rülmemektedir. Hatta ABD'nin dü-
men suyunda işlerini icra eden
Birleşmiş Milletler Örgütü içeri-
sinde de bir hüsnü kabulun ol-
duğu göze çarpmaktadır. Saldı-
rını düzenleyen güçler başta ol-
mak üzere, büyük bir çoğunluk
saldırının "insani" amaçlı oldu-
ğunu kamuoyuna kabul ettir-
mek için yoğun bir çabanın içeri-
sine girmiş durumdadır. Bilinen
yaygın açlık ve sefalet, ellerinde-
ki propoganda malzemeleriyle
yoğun bir şekilde gündemde tu-
tılmaya çalışılmakta ve bu yolla
ilerici kamuoyunun olası tepki-
leri nötralize edilmeye çalışıl-
maktadır. Yoğunlaşan karşı
propagandaya rağmen, Soma-
li'de yaşanan barbarlık ve katli-
amlara karşı sesini yükseltmeye
başlayan ilerici insanlığın tepki-
leri, bilinen kimi demogoji ve ya-
lan kampanyalarıyla etkisizleş-
tirilmeye, Somali halkının haklı
direnişi karalanmaya çalışılı-
yor.

Saldırgan-işgalci güçlerin
bilinen bu tavrı ilk kez Somali'de
sözkonusu olmuyor. Bugüne
kadar bütün işgal ve saldırıla-
rında emperyalizm benzer tu-
tumlarını sürekli olarak canlı
tutmaya büyük bir özen gösteri-
yor. Aynı emperyalizm, Cezayir,
Vietnam, Kürdistan ve başka bir
dizi alanda da bu yaklaşımını
sürdürdü. Bugün Afrika'nın,
Latin Amerika'nın, Ortadoğu ve

Uzakdoğu'nun bir dizi ülkesinde
bilinen tavrını devam ettiriyor.
Son dönemde Yugoslavya'ya
karşı girişilen saldırı kampan-
yasında da yine yukarıdaki tu-
tumuyla hareket etmektedir.
Amaç halkların özgürlüğünü
ayaklar altına almak, ezilen
halkların kurtuluş mücadelele-
rini kanla bastırmak olunca em-
peryalizmin bunun dışında sarı-
lacağı başka bir demogoji de kal-
mıyor.

"İnsani" amaçlı "umut"
operasyonunun, insani hiçbir
değer taşımadığı, Somali halkı-
na en ufak bir umut dağıtmadığı
kanıtlanmıştır. İşgalci güçlerin
uçaklarla pirinç ve ekmek torba-
larını kurak topraklara serpmel-
eri, açlıktan kıvranan insanlara
televizyon kameraları önünde
yemek dağıtma sahtekarlıkları
da bu gerçeği değiştirmiyor.

Açlıkla mücadelenin bu
şekilde sürdürülemeyeceği bi-
linmektedir. Açlık bu sistemin
ayrılmaz bir parçası haline gel-
miştir. Yoksuluk, hayat pahalı-
lığı, yaygın açlık ve kitlesel bo-
yutlarda devam etmekte olan ge-
lişmeler, Afrika'nın pekçok ül-
kesinde artık genel bir kural-
alışkanlık haline gelmiştir. Yine
dünyanın değişik bölgelerinde
süren yoksulluk yaygınlaşarak
devam etmektedir.

Bu durumun ortaya çık-
masında sorumlu olan kapita-
list sistemdir. Egemen burjuva
kapitalist dünya, mevcut duru-
mun devamında rahatsız değil-
dir. Böylesi olumsuz koşullarda
yaşamak zorunda kalan ülkele-
rin bütün zenginlik kaynakları-
nı çekip götüren emperyalizm,
zenginlik kaynaklarını eline ge-
çirerek halkları ölüme ve açlığa
terketmektedir. O'nun için asıl
önemli olan, egemenliğini sür-
dürmesidir, kârına kâr katması-
dır ve pazar alanlarını çoğaltma-
sıdır. Çıkar, birincil olanıdır.
Ezilen halkların refahı ve mutlulu-
ğu emperyalizm için bir hiçtir.

Pazar alanlarını garantiye
almak için saldırganlığını arttı-
ran emperyalizm, bununla da
yetinmemekte yeni pazarlar için

habire atağa geçmekte, bunun için bölgesel huzursuzlukları kıskırtmakta, müdahale ve işgal amacına yönelik olarak zemin hazırlamaktadır. İttifak halinde müdahaleleri gerçekleştirmeleri, yine tek bir koro halinde halkların özgürlük mücadelelerini "terörist" olarak nitelendirmeleri de kendi egemenlik düzenlerinin devamı içindir.

Fakat bütün bunlara rağmen kimin saldırgan ve terörist, kimin haklı ve meşru bir dava için yol aldığı da gözler önündedir. Yine kimin açlığa karşı mücadeleye edip özgür bir ortam için savaştığı da biliniyor. Emperyalizm ve gerici düzenler bütün çabalarına rağmen, adil davranmadıklarını, insani olmadıklarını, halkların özgürlüğünden yana olmadıklarını gizleyememektelerdir. Bizzat Somali işgalini gerçekleştirenlerin ve orada asker bulunduranların durumu dahi bu gerçeği fazlasıyla doğrulamaktadır. Şu andaki işgalci güçlerin silahlanmaya ayırdıkları fonlar, askeri harcamaları ve dünyanın bir dizi bölgesine asker çıkarmaları bile, bunların ne menem "insani" olduklarını kanıtıyor. Her şey bir yana, günlük askeri harcamaları dahi tek başına Somali'de aylarca açlıktan ölen insanları ölümden kurtarmaya yetebilecek orandadır. Somali halkına saldırmak için hazır bekletilen binlerce askerin günlük giderleriyle, açıklıkla pençelesen çocukları ölümden kurtarabilmek mümkündür. Somali halkına kan ve ateş püsküren uçak ve helikopterlere harcanan para, yakılan kurşun ve bombardımanlara ayrılan para ile bir deri bir kemik kalmış insanlara ölüm az-çok uzaklaştırılabilir. Ama işgalci güçlerin bunları yapmaya niyetinin olmadığı açıktır. Zaten doğalarına da ters düşer. Daha çok kan, barut, ateş ve ölüm onların tercihidir. Onların sorunu; ülkeyi her şeyiyle talan etmek, halkın karı-

nı emmek ve kendi emellerine ulaşmada varolan engelleri de ortadan kaldırmaktır.

Somali işgali, kara kıtada yeni işgallerin yapılacağına habercisidir. Afrika'da Amerikan emperyalizminin -diğer bölgelere oranla- geri konumu biliniyordu. Diğer emperyalist ve sömürgeci güçlerin durumuna oranla nisbeten yaygın bir aktiviteye sahip bulunmuyordu. Ancak her defasında bu negatif konumunu değiştirmek için faal davrandığı da bilinen bir olgudur. ABD bugünkü konjoktürde ayağına gelen fırsatları değerlendirmeyi ihmal etmedi. Önceleri başka birkaç ülkenin iç işlerine burnunu sokan, karışıklıklar çıkaran, Angola ve Etyopya'daki gelişmeler karşısında aktif taraf olan ABD, bu kez işleri daha ileriye götürme, kalıcılaşmaya koyuldu. Somali noktasında önceki tecrübelerini de gözönüne getiren ABD, zaten kontrolünde olan BM'i de yanına alarak böylece açıktan işgali gerçekleştirmiş oldu. Belli bir zaman sonra emperyalist rekabetin doğal bir ürünü olarak, ABD ve öteki emperyalist güçlerin bizzat Somali konusunda birbirlerine girmeyeceklerinin hiçbir garantisi yoktur ve bu rekabette yeni ülkelerin işgallerinin gündeme geleceği de bugünden gözükmektedir.

Bu dalaşda, bölge gerici güçlerinin de önemli bir rol alacakları kesindir. Mısır, İsrail, Suudi Arabistan, biraz daha Kuzey'de bulunmasına rağmen Türkiye ve İran'ın, Afrika boynuzundaki gelişmelere seyirci gözle bakmayacakları açıktır. Efendilerinin çıkarları açısından taraf olacakları bugünden ortaya çıkmıştır.

Bu işgalde TC., üzerine düşeni yapmakta kusur etmemektedir. Sömürgeci ve işgalci karakteri, onu Somali halkının katliamı için göreve koşmuştur.

Saldırıların ve katliamların bizzat başında bulunan komutanlarıyla övünç duymaktadırlar. Açlıktan ölümlerle pençelesen fakat buna rağmen onurlu direniş yolunu seçen mazlum Somali halkına kurşun yağdırma emri veren komutanlarıyla övünme ancak TC. gibi bir faşist devlete ve onun borazanı mehmetçiğe düşer. Unutulmamalıdır ki, TC. halklara karşı paşalarını görevlendirmekle bu işi ilk kez yapmıyor. Kürdistan, Kıbrıs, Kore, Kafkaslar vb. bölgelerde cirit atan paşaları sömürgeci emelleri için her zaman görevde olmuşlardır.

Somali'de karşıt grupların birbiriyle çatışmaları sürmektedir. Bu çatışmalar azalsa da zemini giderilebilmiş değildir. Anlaşamayan grupların ideolojik, siyasi çizgileri hakkında yeterince bir bilginin olmadığı koşullarda, burjuva basının yalan yanlış bilgilendirmeleriyle bu gruplar hakkında kesin bir değerlendirilmede bulunabilmek doğru olmayacaktır. Her şeyden bağımsız olarak, işgale karşı çıkmaları, işgalin sona erdirilmesini istemeleri haklı ve desteklenmesi gereken yönleridir. ML ya da devrimci olmadıkları gerekçesi ile bu haklı talebin desteklenmemesi, dayanışmada bulunulmaması ya da sessiz kalınması benimsenecek bir tavır olmaktan uzaktır. Dünya ezilen halklarının Somali halkının bu meşru ve yerinde direnişini büyük bir coşku ve enternasyonalizm ruhuyla desteklemeleri tek doğru tutumdur. Açlığı unutup "Amerika Defol", "BM Defol" diye haykıran yürekli sese sesimizi katmanın zamanıdır. Teslim olmakta, ölümü ve açlığı tercih eden yiğit Somali halkının çocuklarına, kadınlarına ve özgürlük direnişçilerine bin selam!

H.Hëmeni

28 Haziran 1999

SOMALİ GERÇEĞİ

“İnsani” amaçlarla düzenlendiği iddia edilen “umut” operasyonundan bu yana epey bir zaman geçti. Geniş bir ittifak ve onayla başlatılan operasyonun gerçek amacı giderek ayyuka çıkmaya başladı. Son dönemlerdeki gelişmeler hiçbir tartışmaya yer vermeyecek düzeyde bu operasyonun, bir halkın soykırımına yönelik hazırlandığını ortaya koyuyor. Bizzat Somali halkına yönelik devam etmekte olan saldırılar, bu operasyonun kimin çıkarları için gündeme getirildiğini kanıtlamaya yetiyor. Somali'nin içinde bulunduğu stratejik konum, çevresindeki gelişmeler ve ülke içindeki huzursuzluklar, emperyalist müdahalenin bir an önce gerçekleşmesi için koşulları yeterince olgunlaştırmıştı. Geriye kalan, emperyalist saldırgan güçlerin teknik ve biçimsel son hazırlıklarını tamamlamalarıydı. Nitekim senaryonun bu yönü de bitirilerek, Somali; Birleşmiş Milletler Örgütü'nün onayı ve Amerikan emperyalizminin fiili öncülüğü ile resmen işgal edildi ve Somali halkının iradesi ayaklar altına alınarak, bütün önemli merkezler alenacele saldırgan güçlerin kontrolüne geçti, halka yönelik peşpeşe düzenlenen operasyonlarla yığınla insan gözaltına alındı, tutuklamalar, öldürme ve yaralama olayları aralıksız ve bütün hızıyla sürmeye, öz ülkeleri kendilerine karabasan olmaya başladı. Gelinen aşamada bütün bu saldırılar giderek yoğunlaşarak sürdürülmektedir.

Somali halkı, tarihinde ilk kez bu tür olaylarla karşılaşmıyor. Daha önceki dönemlerde de dış güçlerin işgal ve saldırılarına defalarca tanık oldu. 19.yüzyılda İtalyan ve İngiliz sömürgecileri Hint Okyanusu'nun önemli kıyı şeridinde sahip ve Aden Körfezi'nin girişini tutan bu yoksul ülkeyi egemenlikleri altına alarak vahşice yağmaladılar. Bu iki saldırgan güç onyıllarca süren tahakkümleri altındaki Somali halkına karşı her tür barbarlığı göstermede kusur etmediler. Ülkeyi birbirlerine karşı savaş alanı haline getirdiler. Aralarındaki rekabette bütün halindeki Somali'yi parçalayarak değişik bölgeleri askeri üs haline soktular. Yine Fransa, Somalilerin yaşadığı daha Kuzey'deki bir bölgeyi egemenliği altına aldı. Bu yıllarda emperyalizm Etyopya ve Mısır üzerinden saldırganlıklarına ara vermedi. Adı geçen güçlerin işgal ve saldırıları zaman zaman çeşitli değişikliklere uğramasına rağmen, Somali halkı açır